

ΜΟΝΑΧΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

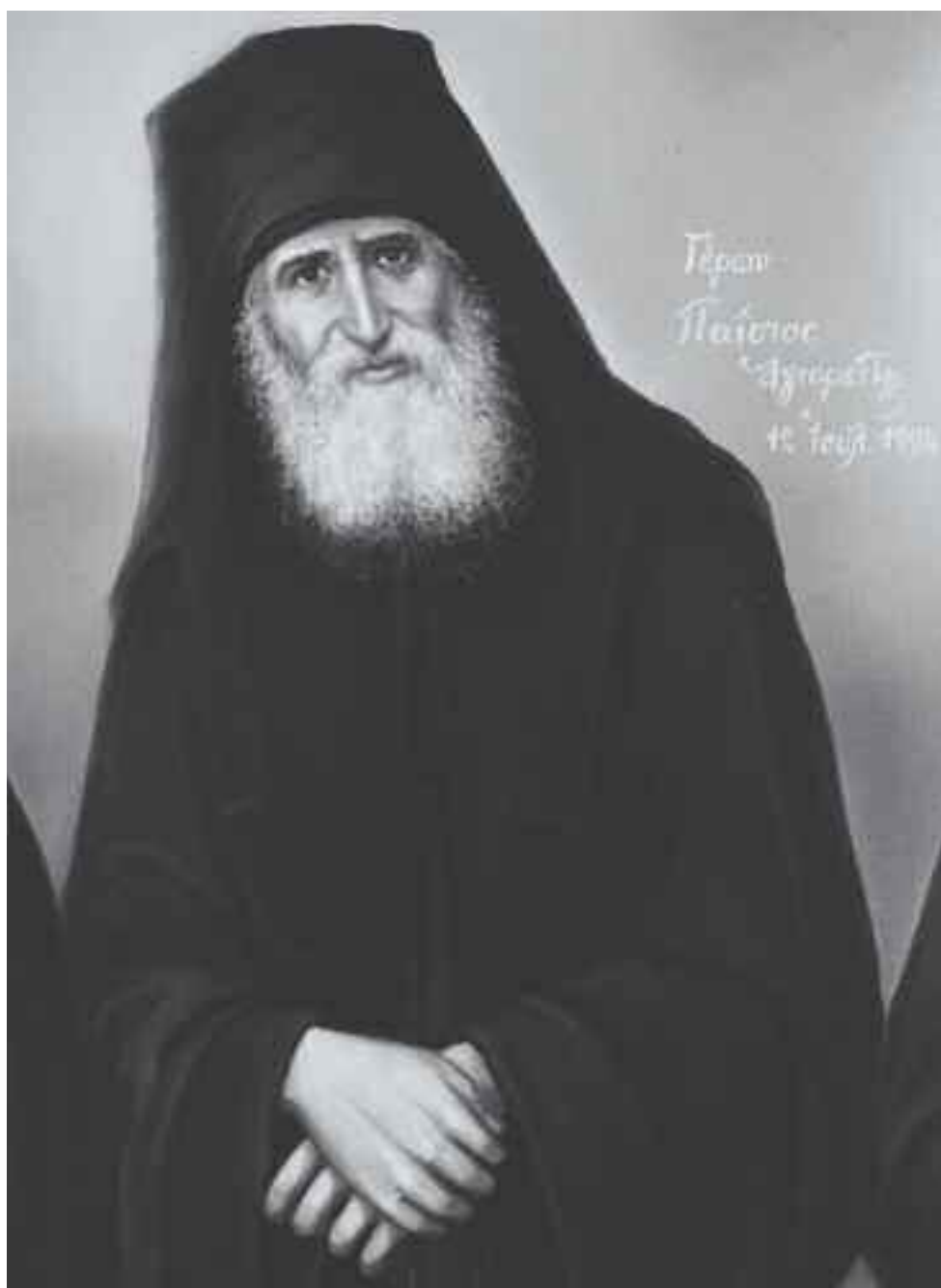
ΤΕΥΧΟΣ ΑΡ. 44

ΚΩΔΙΚΟΣ 7109

ΜΑΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2011

ΜΟΝΑΧΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

τ. 44, ΜΑΙΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2011
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ
ΠΡΟΑΙΡΕΤΙΚΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ
ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ - ΤΡΙΚΟΡΦΟΥ ΦΩΚΙΔΟΣ
330 56 ΕΥΠΑΛΙΟ τηλ. 26340 - 44.391
e-mail: agnektar@otenet.gr και
info@agiosnektarios-monastery.gr
site: www.agiosnektarios-monastery.gr

ΕΚΔΟΤΡΙΑ συμφ. με τό Νόμο:
ΜΟΝΑΧΗ ΝΙΚΟΔΗΜΗ
ΚΑΛΛΙΤΕΧ. ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ-ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ:
ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

ΕΚΤΥΠΩΣΗ:
Lettra, ΤΖΟΥΒΑΡΑΣ ΒΑΣΙΛΗΣ, Ήλιούπολη
ΚΩΔΙΚΟΣ: 7109

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ
ΤΡΙΚΟΡΦΟ ΦΩΚΙΔΟΣ
330 56 ΕΥΠΑΛΙΟ
τηλ. 26340-44.391 (9-2 πρωί & 6-9 απόγ.)

Τό περιοδικό αυτό ξεκίνησε την πορεία με στόχο
τήν κατά Θεόν βοήθεια όλων μας.
Κρατάτε στα χέρια σας τό 44ο τεύχος.
Θέλουμε ταπεινά νά σās ενημερώσουμε ότι:

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΔΩΡΕΑΝ.

Όσοι προαιρετικά επιθυμείτε νά βοηθήσετε στά
ἔργα τῆς Μονῆς, καθώς καί στήν ἔκδοση αὐτοῦ
τοῦ περιοδικοῦ, μπορείτε νά μās ἀποστέλλετε
τήν βοήθειά σας μέ τήν ταχυπληρωμή πού ἐσω-
κλείουμε ἤ μέ κατάθεση στήν Ἑθνική Τράπεζα
στόν λογαριασμό 426/440265-04.

(γιά τό ἐξωτερικό στό
No GR 520110426000042644026504
SWIFT:ETHNGRAA) δίνοντας καί τό ὄνομά σας.
Κατόπιν ενημερώστε μας τηλεφωνικά γιά νά λά-
βετε τήν σχετική ἀπόδειξη.

Σās εὐχαριστοῦμε θερμά
Ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου Νεκταρίου

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

4 ΑΦΙΕΡΩΜΑ:
ΑΠΛΟΠΟΙΗΣΤΕ ΤΗΝ
ΖΩΗ ΣΑΣ ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ
ΕΧΕΤΕ ΑΓΧΟΣ

ΓΝΩΡΙΣΟΝ ΜΟΙ:
Περιστατικά ἀπό
τόν χώρο τῶν
ΝΕΟΦΑΝΩΝ
ΑΙΡΕΣΕΩΝ

11

ΟΥΡΑΝΙΟΙ
ΑΝΘΡΩΠΟΙ:
Τό Μαρτύριο τοῦ
Ἀγίου Νεομάρτυ-
ρος Προκοπίου

15

19 ΜΟΝΑΔΙΚΕΣ
ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ:
Ὁ Γέροντας Ἡρωδίων
Ὁ Ρουμάνος
ὁ διά Χριστόν σαλός

23 ΝΥΝ ΚΑΙΡΟΣ
ΜΙΑ ΣΥΓΧΡΟΝΗ
ΜΑΡΤΥΡΙΑ: Ἡ θαυμα-
στή ἱστορία τοῦ Μάρκου

Ἐξώφυλλο: Ὁ ὁσος Γέροντας Παῖσιος ὁ Ἀγιορείτης.
Εἰκόνα πού βρίσκεται στόν Ἱ.Ναό Ἀγ.Γεωργίου Κορυδαλλοῦ,
ἔργο διά χειρός κου Δημητρίου Ἡλία

Αγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, ἀναγνώστες τοῦ περιοδικοῦ μας "Μοναχική Ἐκφραση"

Πρὶν ἀπὸ 20 ἀκριβῶς χρόνια, τὸ Σεπτέμβριο τοῦ 1991, ἐγκατασταθήκαμε ἐδῶ στὴς παρυφές τῆς Λωριδος τοῦ Νομοῦ Φωκίδος καὶ ξεκινήσαμε τὴν ἀνέγερση ἐκ τοῦ μηδενός τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου Νεκταρίου. Ἀνάμεσα στὰ ὄνειρά μας καὶ στοὺς στόχους μας ἦταν νὰ ἐκδόσουμε καὶ νὰ ἀποστέλλουμε δωρεάν ἓνα περιοδικό πού θὰ μᾶς δίνει τὴν εὐκαιρία νὰ ἐπικοινωνοῦμε μαζί σας. Ἡ «Μοναχική Ἐκφραση» λοιπόν, ὅπως εἶναι ὁ τίτλος τοῦ περιοδικοῦ μας, γεννήθηκε τὸ Μάρτιο τοῦ 2004, ὅταν ἐκδόσαμε τὸ πρῶτο μας τεῦχος. Ἐλπίζαμε ὅτι θὰ ἀποτελεῖ πάντα μιὰ μικρὴ πηγὴ πού κάθε κουρασμένη ψυχὴ θὰ βρίσκει λίγο νερό νὰ ξεδιψάσει. Πέρασαν 7 χρόνια ἀπὸ τότε.

Σήμερα δυστυχῶς ἡ κρίση μέ ὅλα τῆς τὰ ἐπακόλουθα πού μαστίζει τὴν χώρα μας ἐδῶ καὶ τόσον καιρό, χτύπησε τώρα καὶ τὰ θρησκευτικὰ ἔντυπα. Γιατὶ καταργήθηκε τὸ μειωμένο ταχυδρομικὸ τέλος τῶν περιοδικῶν μέ ἀποτέλεσμα τὸ ποσό πού χρειάζεται νὰ γιὰ ἀποσταλεῖ νὰ γίνεται κυριολεκτικῶς πολυ-πολλαπλάσιο. Γιὰ παράδειγμα ἂν χρειάζονταν 800 εὐρώ γιὰ τὴν ἀποστολὴ ἑνὸς περιοδικοῦ τώρα ζητοῦν 8.500 εὐρώ!

Λυποῦμαι πραγματικά πού μέ τὰ δρομολογημένα σχέδια τῆς Νέας Ἐποχῆς πού ἐφαρμόζονται καὶ μέ τὴν οἰκονομικὴ κατάρρευση δυστυχῶς φιμῶνεται καὶ τὸ δικό μας περιοδικό. Εἴμαστε περίλυπες, καθὼς εἶχαμε τὴν δυνατότητα νὰ ἀπευθυνθοῦμε λίγα ψυχωφέλιμα λόγια πού γράφαμε, νὰ ἐπικοινωνοῦμε μαζί σας, νὰ προβάλλουμε ταπεινὰ τὰ ἐργόχειρά μας καὶ διάφορα ἐκκλησιαστικά εἶδη ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα, πού προμηθευόμασταν καὶ ἔτσι προχωροῦσε τὸ ἔργο μας καὶ βοηθοῦσατε. Δέν σᾶς κρύβουμε ὅτι τὸ περιοδικάκι μας εἶναι σχεδόν ὁ μοναδικὸς τρόπος νὰ διαθέσουμε τὰ ἐργόχειρά μας, καθὼς κόσμος δέν ἔχουμε στὴν Ἱερὰ Μονή μας. Καὶ ἄλλοτε σᾶς ἔχουμε πεί ὅτι ἐσεῖς εἰσθε οἱ συμπαραστάτες μας. Δυστυχῶς φίλοι μας, ἡ δωρεάν ταχυδρομικὴ ἀποστολὴ τοῦ περιοδικοῦ μας εἶναι πλέον ἀδύνατη μέ τὰ ὑπέρογκα ποσὰ πού ζητοῦν γιὰ τὰ ταχυδρομικά ἔξοδα. Ὡς ἐκ τούτου ἀναγκαστήκαμε νὰ περικόψουμε τοὺς περισσότερους ἀπὸ τοὺς συνδρομητὲς τοῦ περιοδικοῦ μας καὶ νὰ κρατήσουμε μόνον ἐλαχίστους πού μέ τὴν οἰκονομικὴ βοήθεια πού μᾶς ἀποστέλλουν ἢ παραγγέλλοντας τὰ ἐργόχειρά μας οὐσιαστικά καλύπτουν τὰ ἔξοδα ἀποστολῆς τοῦ περιοδικοῦ πρὸς αὐτοὺς.

Σᾶς παρακαλοῦμε θερμὰ, ὅσοι θέλετε νὰ λαμβάνετε τὸ περιοδικό μας, ὅσοι ξεκουράζεσθε ψυχικά διαβάζοντάς το, ὅσοι ἐπιθυμεῖτε νὰ μὴ διακοπεῖ αὐτὴ ἡ πνευματικὴ ἐπικοινωνία μας μαζί σας, βοηθεῖστε καὶ στηρίξτε το οἰκονομικά γιὰ νὰ ἀποστέλλεται στό σπίτι σας, πρὸς πνευματικὴ σας ὠφέλεια καὶ πρὸς στηρίξη τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας.

Γερόντισσα Μόνικα
καὶ αἱ σὺν ἐμοί ἐν Χριστῷ ἀδελφαί

Απλοποιείτε τήν ζωή σας για να μην έχετε άγχος!

Από τό βιβλίο «Γέροντος Παΐσιου
Αγιορείτου, Λόγοι Α' μέ πόνο καί
ἀγάπη γιά τόν σύγχρονο ἄνθρωπο

Από τήν κοσμική εὐτυχία βγαίνει
τό κοσμικό ἄγχος

Οσο απομακρύνονται οἱ ἄνθρωποι ἀπό τήν φυσική ζωή, τήν ἀπλή, καί προχωροῦν στήν πολυτέλεια, τόσο αὐξάνει καί τό ἀνθρώπινο ἄγχος. Καί ὅσο απομακρύνονται ἀπό τόν Θεό, ἐπόμενο ἐῖναι νά μή βρίσκουν πουθενά ἀνάπαυση. Γι' αὐτό γυρίζουν ἀνήσυχοι ἀκόμη καί γύρω ἀπό τό φεγγάρι -σάν τό λουρί τῆς μηχανῆς γύρω ἀπό τήν τρελλή ρόδα- γιατί ὁλόκληρος ὁ πλανήτης μας δέν χωράει τήν πολλή τους ἀνησυχία.

Ἀπό τήν κοσμική καλοπέραση, ἀπό τήν κοσμική εὐτυχία, βγαίνει τό κοσμικό ἄγχος. Ἡ ἐξωτερική μόρφωση μέ τό ἄγχος ὁδηγεῖ καθημερινῶς ἑκατοντάδες ἀνθρώπων (ἀκόμη καί μικρά παιδιά μέ ἄγχος) στίς ψυχαναλύσεις καί στούς ψυχιάτρους καί κτίζει συνεχῶς Ψυχιατρεῖα καί μετεκπαιδεύει ψυχιάτρους, ἐνῶ πολλοί ψυχιάτροι οὔτε Θεό πιστεύουν, οὔτε

ψυχή παραδέχονται. Ἐπομένως, πῶς εῖναι δυνατόν αὐτοί οἱ ἄνθρωποι νά βοηθήσουν ψυχές, ἀφοῦ καί οἱ ἴδιοι εῖναι γεμάτοι ἀπό ἄγχος; Πῶς εῖναι δυνατόν ὁ ἄνθρωπος νά παρηγορηθεῖ ἀληθινά, ἂν δέν πιστέψει στόν Θεό καί στήν ἀληθινή ζωή, τήν μετά θάνατον, τήν αἰώνια; Ὅταν συλλαβῇ ὁ ἄνθρωπος τό βαθύτερο νόημα τῆς ζωῆς τῆς ἀληθινῆς, τότε φεύγει ὅλο τό ἄγχος του καί ἔρχεται ἡ θεία παρηγορία, καί θεραπεύεται. Ἄν πῆγαινε κανεῖς στό Ψυχιατρεῖο καί διάβαζε στούς ἀσθενεῖς τόν Ἀββᾶ Ἰσαάκ, θά γίνονταν καλὰ ὅσοι πιστεύουν στόν Θεό, γιατί θά γνώριζαν τό βαθύτερο νόημα τῆς ζωῆς.

Πᾶνε νά ἡρεμήσουν οἱ ἄνθρωποι εἴτε μέ ἡρεμιστικά, εἴτε μέ θεωρίες γιόγκα, καί τήν πραγματική ἡρεμία, πού ἔρχεται, ὅταν ταπεινωθεῖ ὁ ἄνθρωπος, δέν τήν ἐπιδιώκουν, γιά νά ἔρθει ἡ θεία παρηγορία μέσα τους. Καί οἱ διάφοροι τουρίστες, πού ἔρχονται ἀπό ξένες χῶρες καί περπατοῦν στούς δρόμους, μέσα στόν ἥλιο, στήν ζέστη, μέσα στήν σκόνη,

μέσα στην τόση φασαρία, σκέψου πόσο υποφέρουν! Τί ζόρισμα, τί σφίξιμο έσωτερικό έχουν, ώστε τό σκάσιμο αυτό τό έξωτερικό τό θεωρούν άνάσα! Πόσο τούς διώχνει ό έαυτός τους, πού θεωρούν άνάπαυση όλη αυτήν τήν ταλαιπωρία!

Όταν δοϋμε άνθρωπο μέ μεγάλο άγχος, στενοχώρια καί λύπη, ένω τά έχει όλα -τίποτα δέν τοϋ λείπει-, πρέπει νά γνωρίζουμε ότι τοϋ λείπει ό Θεός. Τελικά, οί άνθρωποι βασανίζονται καί από τόν πλοϋτο, γιατί τά υλικά άγαθά δέν τούς γεμίζουν· είναι διπλό βάσανο. Ξέρω ανθρώπους πλούσιους, πού τά έχουν όλα, δέν έχουν καί παιδιά καί βασανίζονται. Βαριοϋνται πού κοιμοϋνται, βαριοϋνται νά περπατήσουν, βασανίζονται από όλα. «Έντάξει, άφοϋ έχεις έλεύθερο χρόνο, λέω σέ κάποιον, κάνε πνευματικά. Διάβασε μία Ώρα, διάβασε λίγο από τό Εϋαγγέλιο». «Δέν μπορώ», λέει. «Κάνε ένα καλό, πήγαινε σέ κανένα νοσοκομείο καί δές κανέναν άρρωστο». «Πού νά πάω ως εκεί, σοϋ λέει, καί τί θά βγει;» «Πήγαινε νά βοηθήσεις κανέναν φτωχό στην γειτονιά σου». «Όχι, δέν μ' εύχαριστεί, λέει, ούτε αυτό». Νά έχει έλεύθερο χρόνο, νά έχει ένα σωρό σπίτια, νά έχει όλα τά καλά, καί νά βασανίζεται! Ξέρετε πόσοι τέτοιοι άνθρωποι υπάρχουν; Καί βασανίζονται, μέχρι νά τούς στρίψει τό μυαλό. Φοβερό! Κι αν τυχόν δέν δουλεύουν, αλλά μόνον από τίς περιουσίες έχουν εισοδήματα, είναι οί πίο βασανισμένοι άνθρωποι. Ένω, αν έχουν τουλάχιστον μία δουλειά, είναι καλύτερα.

Ή σημερινή ζωή μέ τό συνεχές κυνηγητό είναι κόλαση

Οί άνθρωποι συνέχεια βιάζονται, τρέχουν. Αυτόν τήν ώρα πρέπει νά βρίσκονται έδω, τήν άλλη εκεί, τήν άλλη πίο πέρα· άφοϋ, γιά νά μήν ξεχνοϋν τί έχουν νά κάνουν, χρειάζεται νά

τά γράφουν. Μέσα σέ τόσο τρέξιμο πάλι καλά πού θυμούνται τά όνόματά τους!... Ούτε τόν έαυτό τους γνωρίζουν. Άλλά πώς νά τόν γνωρίσουν; Γίνεται νά καθρεφτισθείς σέ θολά νερά; Ό Θεός νά μέ συγχωρέσει, αλλά ό κόσμος κατήντησε σωστό τρελλοκομείο. Δέν σκέφτονται οί άνθρωποι τήν άλλη ζωή· μόνο ζητάνε όλο καί περισσότερα υλικά άγαθά. Γι' αυτό καί δέν βρίσκουν ήσυχία καί τρέχουν συνέχεια.

Εϋτυχώς πού ύπάρχει ή άλλη ζωή. Άν οί άνθρωποι ζοϋσαν αιώνια σ' αυτήν τήν ζωή, μεγαλύτερη κόλαση δέν θά ύπήρχε, έτσι όπως έχουν κάνει τήν ζωή τους. Μέ αυτό τό άγχος, αν ζοϋσαν όκτακόσια, έννιακόσια χρόνια, όπως στην εποχή τοϋ Νώε, θά ζοϋσαν μία μεγάλη κόλαση. Τότε ζοϋσαν άπλά καί ζοϋσαν καί πολλά χρόνια, γιά νά διατηρείται ή Παράδοση. Τώρα γίνεται αυτό πού λέει ό Ψαλμωδός: «Αί ημέραι τών έτών ήμών έν αυτοίς εβδομήκοντα έτη, εάν δέ έν δυναστείαις, όγδοήκοντα έτη, καί τό πλείον αυτών κόπος καί πόνος». Έβδομηντα χρόνια είναι ίσα ίσα γιά νά τακτοποιήσουν τά παιδιά τους οί άνθρωποι.

Μία μέρα πέρασε από τό Καλύβι ένας γιατρός πού ζή στην Άμερική καί μοϋ έλεγε γιά τήν ζωή εκεί πέρα. Οί άνθρωποι εκεί κατήντησαν μηχανές. Όλη μέρα δουλεύουν. Κάθε μέλος τής οικογενείας πρέπει νά έχη δικό του αυτοκίνητο. Όστερα στό σπίτι, γιά νά κινείται ό καθένας άνετα, πρέπει νά έχουν τέσσερις τηλεοράσεις. Καί δώσ' του καί δουλεύουν καί κουράζονται, γιά νά βγάζουν πολλά χρήματα, γιά νά ποϋν πώς είναι τακτοποιημένοι καί εύτυχισμένοι. Άλλά τί σχέση έχουν όλα αυτά μέ τήν εύτυχία; Τέτοια ζωή γεμάτη άγχος καί μέ ένα συνεχές κυνηγητό δέν είναι εύτυχία· είναι κόλαση. Τί νά τήν κάνεις τήν ζωή μέ

τέτοιο άγχος; άν έπρεπε όλος ό κόσμος νά ζεί τήν ζωή αυτή, δέν θά τήν ήθελα. Άν ό Θεός έλεγε σ' αυτούς τούς ανθρώπους: «Δέν σ'ας τιμωρώ γιά τήν ζωή πού ζείτε, αλλά θά σ'ας άφήσω αιώνια νά ζείτε έτσι», αυτό γιά μένα θά ήταν μία μεγάλη κόλαση.

Γι' αυτό καί πολλοί άνθρωποι δέν άντέχουν νά ζοϋν σέ τέτοιες συνθήκες καί βγαίνουν έξω στήν ύπαιθρο χωρίς κατεύθυνση καί σκοπό. Σχηματίζουν ομάδες, έξω στήν φύση, άλλοι μέ πρόγραμμα τήν γυμναστική, άλλοι μέ κάτι άλλο. Μοϋ είπαν γιά μερικούς πού βγαίνουν στήν ύπαιθρο καί τρέχουν ή φεύγουν στά βουνά καί άνεβαίνουν σέ ύψος 6.000 μ. Κρατοϋν τήν άναπνοή τους καί έπειτα τήν άφήνουν καί πάλι είσπνέουν βαθιά... Χαμένα πράγματα. Αυτό δείχνει πώς ή καρδιά τους είναι πλακωμένη από τό άγχος καί ζητάει διάξοδο. Σέ έναν τέτοιο είπα: «Έσεεις σκάβετε λάκκο, τόν κάνετε μεγάλο, θαυμάζετε γιά τόν λάκκο πού άνοίξατε καί γιά τό βάθος του καί... πέφτετε μέσα καί π'ατε κάτω. Ένώ έμεις σκάβουμε λάκκο καί βρίσκουμε μέταλλα. Έχει νόημα ή άσκησή μας, γιατί γίνεται γιά κάτι άνώτερο».

Τό άγχος είναι τοϋ διαβόλου

-Γέροντα, λαϊκοί πού ζοϋν πνευματικά, όταν γυρίζουν τό βράδυ από τήν δουλειά κουρασμένοι, δυσκολεύονται νά κάνουν τό άπόδειπνο καί στενοχωροϋνται.

-Όταν έπιστρέφουν άργά τό βράδυ από τήν δουλειά καί είναι κουρασμένοι, ποτέ νά μήν στριμώχνουν μέ άγχος τόν έαυτό τους, αλλά πάντα μέ φιλότιμο νά λένε στόν έαυτό τους: «Έάν δέν μπορείς νά διαβάσεις όλόκληρο τό Άπόδειπνο, διάβασε τό μισό ή τό ένα τρίτο» καί νά προσπαθοϋν άλλη φορά νά μήν κουράζονται πολύ τήν ήμέρα. Νά άγωνίζονται, όσο μποροϋν, μέ φιλότιμο καί νά τά έμπιστεύονται όλα στόν Θεό, καί ό Θεός θά ένεργήσει. Ό νοϋς πάντα νά βρίσκεται κοντά στόν Θεό. Αυτή είναι ή καλύτερη μελέτη.

-Μιά ύπέμετρη άσκηση, Γέροντα, πώς

είναι μπροστά στά μάτια τοϋ Θεοϋ;

-Άν γίνεται από φιλότιμο, χαίρετε καί ό άνθρωπος, χαίρετε καί ό Θεός γιά τό φιλότιμο παιδί Του. Άν σφίγγεται από άγάπη, στάζει μέλι στήν καρδιά του. Ένώ, άν σφίγγεται από έγωισμό, βασανίζεται. Κάποιος πού άγωνιζόταν έγωιστικά καί σφιγγόταν μέ άγχος, είπτε: «Ώ Χριστέ μου, πολύ στενή τήν έκανες τήν πύλη! Δέν χωράω!» Ένώ, άν άγωνιζόταν ταπεινά, θά χωροϋσε. Όσοι άγωνίζονται έγωιστικά μέ νηστείες, άγρυπνίες κ.λπ., ταλαιπωροϋνται χωρίς πνευματική ώφέλεια, γιατί δέρουν άέρα καί όχι δαίμονες. Άντί νά δώξουν πειρασμούς, δέχονται περισσότερους, καί έπόμενο είναι νά συναντοϋν πολλή δυσκολία στόν άγώνα τους, νά νιώθουν πνίξιμο από άγχος. Ένώ εκείνοι πού άγωνίζονται πολύ, μέ πολλή ταπεινώση καί μέ πολλή έλπίδα στόν Θεό, ή καρδιά τους χαίρεται καί ή ψυχή τους φτερουγίζει.

Στήν πνευματική ζωή θέλει προσοχή. Όταν οι πνευματικοί άνθρωποι κινοϋνται από κενοδοξία, μένουν μέ ένα κενό στήν ψυχή τους. Δέν ύπάρχει τό πλήρωμα, τό φτερούγισμα τής καρδιάς καί, όσο μεγαλώνουν τήν κενοδοξία τους, μεγαλώνει καί τό κενό μέσα τους καί περισσότερο ύποφέρουν. Όπου άγχος καί άπελπισία εκεί ταγκαλίστικη πνευματική ζωή. Γιά τίποτε νά μήν έχετε άγχος. Τό άγχος είναι τοϋ διαβόλου. Όταν βλέπετε άγχος, νά ξέρετε ότι εκεί έχει βάλει τήν οϋρά του τό ταγκαλάκι. Ό διάβολος δέν πηγαίνει κόντρα. Άν ύπάρχει μία τάση, σπρώχνει καί αυτός, γιά νά ταλαιπωρήσει καί νά πλανήσει τόν άνθρωπο. Τόν ευαίσθητο λ.χ. τόν κάνει ύπερευαίσθητο. Όταν έχει διάθεση νά κάνει μετάνοιες, σπρώχνει καί ό διάβολος νά κάνει περισσότερες από τήν άντοχή σου καί, οι δυνάμεις σου είναι περιορισμένες, δημιουργείται μία νευρικότητα, γιατί δέν τά βγάζεις πέρα, καί στήν συνέχεια σοϋ δημιουργεί άγχος μέ έλαφρά άπελπισία κατ' άρχάς καί μετά συνεχίζει... Θυμάμαι, όταν ήμουν άρχάριος μοναχός, ένα διάστημα, μόλις έπεφτα νά

κοιμηθῶ, μοῦ ἔλεγε ὁ πειρασμός: «Κοιμᾶσαι; Σήκω! Τόσοι ἄνθρωποι ὑποφέρουν, τόσοι ἔχουν ἀνάγκη...» Σηκωνόμουν καί ἔκανα μετάνοιες, ὅ,τι μπορούσα. Μόλις ἔπεφτα νά κοιμηθῶ, ἄρχιζε ξανά: «Οἱ ἄλλοι ὑποφέρουν κι ἐσύ κοιμᾶσαι; Σήκω!». Σηκωνόμουν πάλι. Μέχρι πού ἔφθασα νά πῶ: «Ἄχ, νά μοῦ κόβονταν τά πόδια, τί καλά! Θά ἦμουν τότε δικαιολογημένος, ἀφοῦ δέν θά μπορούσα νά κάνω μετάνοιες». Μιά Μεγάλη Σαρακοστή τήν ἔβγαλα μέ τό ζόρι, γιατί πηγαινα νά στριμώξω τόν ἑαυτό του περισσότερο ἀπό τήν ἀντοχή μου.

Ὅταν νιώθουμε στόν ἀγώνα μας ἄγχος, νά ξέρουμε ὅτι δέν κινούμαστε στόν χῶρο τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεός δέν εἶναι τύραννος νά μᾶς πνίγει. Καθένας νά ἀγωνίζεται μέ φιλότιμο, ἀνάλογα μέ τίς δυνάμεις του, καί νά καλλιεργεῖ τό φιλότιμο, γιά νά ἀναπτυχθεῖ ἡ ἀγάπη πρὸς τόν Θεό. Τότε θά πιέζεται ἀπό τό φιλότιμο, καί ὁ ἀγώνας του, δηλαδή οἱ πολλές μετάνοιες, οἱ πολλές νηστείες κ.λπ., δέν θά εἶναι τίποτε ἄλλο παρά τά ξεσπάσματα τῆς ἀγάπης του, καί θά προχωρεῖ μέ πνευματική λεβεντιά.

Δέν πρέπει, δηλαδή, νά ἀγωνίζεται κανεῖς μέ ἀρρωστημένη σχολαστικότητα καί νά πνίγεται μετά ἀπό ἄγχος, παλεύοντας μέ τούς λογισμούς, ἀλλά νά ἀπλοποιήσῃ τόν ἀγώνα του καί νά ἐλπίζει στόν Χριστό καί ὄχι στόν ἑαυτό του. Ὁ Χριστός ὅλο ἀγάπη, καλωσύνη καί παρηγοριά εἶναι καί ποτέ δέν πνίγει, ἀλλά ἔχει ἀφθονο πνευματικό ὀξυγόνο, θεία παρηγοριά. Ἄλλο εἶναι ἐργασία πνευματική λεπτή, καί ἄλλο εἶναι ἀρρωστημένη σχολαστικότητα, ἡ ὁποία πνίγει μέ τό ἐσωτερικό ἄγχος, ἀπό τό ἐξωτερικό ἀδιάκριτο ζόρισμα, πού σπάει καί τό κεφάλι μέ πονοκέφαλο.

-Γέροντα, ἕνα πού ἀπό τήν φύση του σκέφτεται πολύ καί ζορίζεται τό κεφάλι του, πῶς πρέπει νά ἀντιμετωπίσει τά πράγματα, γιά νά μήν κουράζεται;

-Ἄν κινεῖται κανεῖς ἀπλά, δέν κουράζεται. Ὅταν ὁμως μπεῖ ἔστω καί λίγο ὁ ἐγωϊσμός, σφίγγεται, γιά νά μήν κάνει κανένα λάθος, καί κουράζεται. Δέν πειράζει· ἄς κάνει καί κανένα λάθος καί ἄς τόν μαλώσουν καί λίγο. Αὐτό πού λές, μπορεῖ νά δικαιολογηθεῖ λ.χ. σέ ἕναν Δικαστικό, πού συνέχεια ἔχει νά ἀντιμετωπίσει δύσκολες ὑποθέσεις καί φοβᾶται μήπως κρίνει ἄδικο καί γίνῃ αὐτός αἰτία νά τιμωρηθοῦν ἀθῶες ψυχές. Πονοκέφαλος στήν πνευματική ζωή παρουσιάζεται, ὅταν κανεῖς φέρνει εὐθύνη καί βρίσκεται σέ ἀδιέξοδο, γιατί πρέπει νά πάρῃ μιᾶ ἀπόφαση, ἡ ὁποία θά εἶναι εἰς βάρος κάποιων καί, ἂν δέν τήν πάρῃ, ἀδικοῦνται ἄλλοι. Ὅταν δηλαδή στριμώχνηται συνέχεια ἡ συνειδηση. Ἐσύ, ἀδελφῆ, νά

προσέξεις νά μήν κάνεις πνευματική δουλειά μέ τό μυαλό, ἀλλά μέ τήν καρδιά. Καί νά μήν κάνεις καί δουλειά, χωρίς νά ἐμπιστεύεσαι στόν Θεό ταπεινά, γιατί ἀλλιῶς θά ἀγωνιάς, θά κουράζεσαι καί τό μυαλό καί θά νιώθεις ἄσχημα ψυχικά. Μέσα στήν ἀγωνία συνήθως εἶναι κρυμμένη ἡ ἀπιστία. Ἀλλά καί ἀπό ὑπερηφάνεια μπορεῖ νά ἔχει κανεῖς ἀγωνία.

Ἀπλοποιεῖστε τήν ζωή σας!

Οἱ κοσμικοὶ λένε: «Καλότυχοι αὐτοὶ πού ζοῦν στά παλάτια καί ἔχουν ὅλες τίς εὐκολίες» Ἀλλ' ὁμως μακάριοι εἶναι αὐτοὶ πού κατόρθωσαν νά ἀπλοποιήσουν τήν ζωή τους καί ἐλευθερώθηκαν ἀπό τήν θηλεία τῆς κοσμικῆς αὐτῆς ἐξελίξεως τῶν πολλῶν εὐκολιῶν, ἴσον τῶν πολλῶν δυσκολιῶν, καί ἀπαλλάχθηκαν ἀπό τό φοβερό ἄγχος τῆς σημερινῆς ἐποχῆς μας. Ἄν δέν ἀπλοποιήσῃ τήν ζωή του ὁ ἄνθρωπος, βασανίζεται. Ἐνῶ, ἂν τήν

άπλοποιήσει, δέν θά ἔχει αὐτό τό ἄγχος.

Ἕνας Γερμανός μιά φορά, στό Σινᾶ, εἶπε σέ ἕνα Βεδουϊνάκι πού ἦταν πανέξυπνο: «Ἐσύ εἶσαι ἔξυπνο· μπορείς νά μάθεις γράμματα». «Καί μετά;» «Μετά θ' ἀνοίξεις ἕνα συνεργεῖο αὐτοκινήτων». «Καί μετά;» «Μετά θά τό μεγαλώσεις» «Καί μετά;» «Μετά θά πάρεις καί ἄλλους νά δουλεύουν καί θά ἔχεις πολύ πρὸς-σωπικό» «Δηλαδή, τοῦ λέει, νά ἔχω ἕναν πονοκέφαλο, νά βάλω ἄλλον ἕναν πονοκέφαλο καί μετά νά βάλω καί ἕναν ἄλλον; Δέν εἶναι καλύτερα τώρα, πού ἔχω ἡσυχία τό κεφάλι μου;» Ὁ περισσότερος πονοκέφαλος εἶναι ἀπό αὐτές τίς σκέψεις· νά κάνουμε αὐτό, νά κάνουμε ἐκεῖνο. Ἄν ἦταν πνευματικές οἱ σκέψεις, θά ἐνιωθε κανεῖς πνευματική παρηγοριά καί δέν θά εἶχε πονοκέφαλο.

Τώρα καί στούς κοσμικούς τονίζω πολύ τήν ἀπλότητα. Γιατί πολλά ἀπό αὐτά πού κάνουν, δέν χρειάζονται καί τούς τρώει τό ἄγχος. Τούς μιλάω γιά τήν λιτότητα καί τήν ἀσκητικότητα. Συνέχεια φωνάζω: «Ἀπλοποιήστε τήν ζωή σας, γιά νά φύγει τό ἄγχος». Καί τά περισσότερα διαζύγια ἀπό ἑκεῖ ξεκινοῦν. Πολλές δουλειές, πολλά πράγματα ἔχουν νά κάνουν οἱ ἄνθρωποι καί ζαλίζονται. Δουλεύουν καί οἱ δύο, πατέρας καί μάνα, ἀφήνουν καί τά παιδιά ἐγκαταλελειμμένα. Κούραση, νεῦρα - μικρό θέμα, μέγας καυγᾶς - αὐτόματο διαζύγιο μετά· ἐκεῖ φθάνουν. Ἄν ἀπλοποιοῦσαν ὅμως τήν ζωή τους, θά ἦταν καί ξεκούραστοι καί χαρούμενοι. Αὐτό τό ἄγχος εἶναι καταστροφή!

Μιά φορά βρέθηκα σέ ἕνα σπῖτι πού ἦταν ὅλο πολυτέλεια καί, καθώς συζητούσαμε, μοῦ εἶπαν: «Ζοῦμε στόν Παράδεισο, ἐνῶ ἄλλοι ἄνθρωποι στεροῦνται». «Ζεῖτε στήν κόλαση, τούς λέω» «Ἄφρον, ταύτη τῇ νυκτί...», εἶπε ὁ Θεός στόν πλούσιο. Ἄν ὁ Χριστός μέ ρωτοῦσε: «Ποῦ θέλεις νά σέ βάλουμε, σέ μιά φυλακή ἢ σέ ἕνα σπῖτι σάν αὐτό;» θά ἔλεγα: «Σέ μιά σκοτεινή φυλακή». Γιατί ἡ φυλακή θά μέ βοηθοῦσε. Θά μοῦ θύμιζε τόν Χριστό, θά μοῦ θύμιζε τούς ἁγίους Μάρτυρες, θά μοῦ θύμιζε τούς ἀσκητές πού ἦταν στίς ὁπές τῆς γῆς, θά μοῦ θύμιζε καλογερική. Ἡ φυλακή θά ἔμοιαζε καί λίγο μέ τό κελλί μου καί θά χαιρόμουν. Αὐτό τό δικό σας τί θά μοῦ θύμιζε καί σέ τί θά μέ βοηθοῦσε; Γι'

αὐτό οἱ φυλακές μέ ἀναπαύουν καλύτερα, ὄχι μόνον ἀπό ἕνα σαλόνι κοσμικό, ἀλλά καί ἀπό ἕνα ὠραῖο κελλί μοναχοῦ. Χίλιες φορές στήν φυλακή παρά σέ ἕνα τέτοιο σπῖτι.

Κάποτε πού εἶχα φιλοξενηθεῖ στήν Ἀθήνα σ' ἕναν φίλο μου, μέ παρακάλεσε νά δεχθῶ ἕναν οἰκογενειάρχη πρὶν φωτίσει, γιατί ἄλλη ὥρα δέν εὐκαιροῦσε. Ἦρθε λοιπόν χαρούμενος καί συνέχεια δοξολογοῦσε τόν Θεό. Εἶχε καί πολλή ταπείνωση καί ἀπλότητα καί μέ παρακαλοῦσε νά εὐχομαι γιά τήν οἰκογένειά του. Ὁ ἀδελφός αὐτός ἦταν περίπου τριάντα ὀκτώ ἐτῶν καί εἶχε ἑπτὰ παιδιά. Δυό τό ἀνδρόγυνο καί ἄλλοι δυό οἱ γονεῖς του, ἐν ὅλῳ ἔντεκα ψυχές, καί ἔμεναν ὅλοι σέ ἕνα δωμάτιο. Μοῦ ἔλεγε μέ τήν ἀπλότητα πού εἶχε: «Ὁρθίους μᾶς χωράει τό δωμάτιο, ἀλλά, ὅταν ξαπλώνουμε, δέν μᾶς παίρνει· εἶναι λίγο στενόχωρο. Δόξα τῷ Θεῷ, τώρα κάναμε ἕνα ὑπόστεγο γιά κουζίνα καί βουλευτήκαμε. Ἐμεῖς ἔχουμε καί στέγη, Πάτερ μου, ἐνῶ εἶναι ἄλλοι πού μένουν στήν ὑπαιθρο». Ἡ ἐργασία του

Ήταν σιδερωτής. Ήμενε στην Αθήνα και έφευγε πριν φωτίσει, για να βρεθεί εγκαίρως στον Πειραιά όπου εργαζόταν. Από την ὀρθοστασία και τις πολλές ὑπερωρίες τά πόδια του είχαν κιρσούς και τόν ἐνοχλοῦσαν, ἀλλά ἡ πολλή ἀγάπη του πρὸς τὴν οἰκογένειά του τὸν ἔκανε νὰ ξεχνάει τοὺς πόνους καὶ τίς ἐνοχλήσεις. Ἐλεεινολογοῦσε μάλιστα τὸν ἑαυτό του συνέχεια καὶ ἔλεγε ὅτι δὲν ἔχει ἀγάπη γιατί δὲν κάνει καλωσύνες σάν χριστιανός, καὶ ἔπαινουσε τὴν γυναῖκα του ὅτι ἐκείνη κάνει καλωσύνες, γιατί ἐκτός ἀπὸ τὰ παιδιά καὶ τὰ πεθερικά της πού φρόντιζε, πήγαινε καὶ ἔπαιρνε τὰ ρούχα ἀπὸ τοὺς γέροντες τῆς γειτονιάς, τὰ ἔπλενε, τοὺς συγύριζε τὰ σπῖτια, τοὺς ἔφτιαχνε καὶ καμιά σούπα. Ἐβλεπε κανεὶς στὸ πρόσωπο τοῦ καλοῦ αὐτοῦ οἰκογενειάρχῃ ζωγραφισμένη τὴν Θεία Χάρη. Εἶχε μέσα του τὸν Χριστό καὶ ἦταν γεμάτος χαρὰ καὶ τὸ δωμάτιό του γεμάτο ἀπὸ παραδεισένια χαρὰ. Ἐνῶ αὐτοὶ πού δὲν ἔχουν μέσα τους τὸν Χριστό, εἶναι γεμάτοι ἀπὸ ἄγχος· καὶ δύο ἄνθρωποι νὰ εἶναι δὲν χωρᾶνε μέσα σὲ ἔντεκα δωμάτια. Ἐνῶ οἱ ἔντεκα αὐτοὶ ἄνθρωποι μὲ τὸν Χριστό, χωροῦσαν μέσα σ' ἓνα δωμάτιο.

Ἀκόμη καὶ πνευματικοὶ ἄνθρωποι, ὅσους χώρους καὶ νὰ ἔχουν, βλέπεις νὰ μὴν χωροῦν, γιατί μέσα τους δὲν ἔχει χωρέσει ὁ Χριστός ὁλόκληρος. Ἄν οἱ γυναῖκες πού ζοῦσαν στὰ Φάρασα ἔβλεπαν τὴν πολυτέλεια πού ὑπάρχει σήμερα θὰ ἔλεγαν: «Θὰ ρίξη ὁ Θεός φωτιά νὰ μᾶς κάψει! Ἐγκατάλειψη Θεοῦ!». Ἐκεῖνες μάζευαν τίς δουλειές τάκα - τάκα. Πρῶι-πρῶι ἔπρεπε νὰ βγάλουν τὰ γίδια, μετὰ νὰ συμμάσουν τὸ σπῖτι. Ὑστερα πήγαιναν στὰ ἐξωκλήσια ἢ μαζεῦονταν στίς σπηλιές, καὶ μία πού ἤξερε λίγα γράμματα διάβαζε τὸ Συναξάρι τοῦ Ἀγίου τῆς ἡμέρας. Μετὰ δῶς' του μετάνοιες· ἔλεγαν καὶ τὴν εὐχή. Καὶ δούλευαν, κουράζονταν. Μία γυναῖκα ἔπρεπε νὰ ξέρει νὰ ράβει ὅλα τὰ ρούχα τοῦ σπιτιοῦ. Καὶ τὰ ἔραβαν μὲ τὸ χέρι. Μηχανές τοῦ χεριοῦ λίγες εἶχαν σὲ καμμιὰ πόλη· στὰ χωριά δὲν εἶχαν. Ἐρραβαν ἀκόμη καὶ τοῦ ἄνδρα τὰ ρούχα καὶ ἦταν

πιὸ ἄνετα· καὶ τίς κάλτσες τίς ἔπλεκαν στὸ χέρι. Εἶχαν γοῦστο, μεράκι, ἀλλὰ τοὺς περισσεύε καὶ χρόνος, γιατί τὰ εἶχαν ὅλα ἀπλά. Οἱ Φαρασιῶτες δὲν κοιτοῦσαν λεπτομέρειες. Ζοῦσαν τὴν χαρὰ τῆς καλογερικῆς. Καὶ ἂν, γιὰ παράδειγμα, ἡ κουβέρτα δὲν ἦταν καλὰ στρωμένη καὶ κρεμόταν λίγο ἀπὸ τὴν μιά μεριά καὶ ἔλεγε: «Σιάζε τὴν κουβέρτα», θὰ σοῦ ἔλεγαν: «Σὲ ἐμποδίζει στὴν προσευχή σου;»

Αὐτὴν τὴν χαρὰ τῆς καλογερικῆς οἱ ἄνθρωποι σήμερα δὲν τὴν γνωρίζουν. Νομίζουν ὅτι δὲν πρέπει νὰ στερηθοῦν, νὰ ταλαιπωρηθοῦν. Ἄν σκέφτονταν οἱ ἄνθρωποι λίγο καλογερικά, ἂν ζοῦσαν πιὸ ἀπλά, θὰ ἦταν ἡσυχοί. Τώρα βασανίζονται. Ἄγχος καὶ ἀπελπισία στὴν ψυχὴ. «Ὁ τάδε πέτυχε πού ἔφτιαξε δύο πολυκατοικίες ἢ πού ἔμαθε πέντε γλῶσσες κ.λπ.! Ἐγὼ δὲν ἔχω οὔτε ἓνα διαμέρισμα, δὲν ξέρω οὔτε μιά ξένη γλῶσσα. Ὡχ, χάθηκε!», ἔχει κάποιος αὐτοκίνητο καὶ ἀρχίζει: «Ὁ ἄλλος ἔχει καλύτερο. Παίρνει τὸ καλύτερο, ὕστερα μαθαίνει ὅτι ἄλλοι ἔχουν ἀεροπλάνο ατομικά καὶ πάλι βασανίζεται. Τελειωμὸ δὲν ἔχουν. Ἐνῶ ἄλλος πού δὲν ἔχει αὐτοκίνητο, ὅταν δοξάζῃ τὸν Θεό, χαίρεται: «Δόξα τῷ Θεῷ, λέει, ἂς μὴν ἔχω αὐτοκίνητο· ἔχω γερὰ τὰ πόδια μου καὶ μπορῶ νὰ περπατήσω. Πόσοι ἄνθρωποι εἶναι μὲ κομμένα πόδια, δὲν μποροῦν νὰ ἐξυπηρετηθοῦν, νὰ βγοῦν ἓναν περίπατο, θέλουν ἓναν ἄνθρωπο νὰ τοὺς ὑπηρετεῖ, ἐνῶ ἐγὼ ἔχω τὰ πόδια μου!» Καὶ ἓνας κουτσός πού λέει: «Καὶ ἄλλοι πού δὲν ἔχουν καὶ τὰ δύο πόδια;» καὶ αὐτὸς χαίρεται.

Ἡ ἀχαριστία καὶ ἡ ἀπληστία εἶναι μεγάλο κακό. Ὁ κυριευμένος ἀπὸ ὑλικά πράγματα εἶναι κυριευμένος πάντα ἀπὸ στενοχώρια καὶ ἄγχος, γιατί πότε τρέμει μὴν τοῦ τὰ πάρουν καὶ πότε μὴν τοῦ πάρουν τὴν ψυχὴ. Μιά μέρα ἦρθε ἓνας πλούσιος ἀπὸ τὴν Αἴθνα καὶ μοῦ λέει: «Πάτερ, ἔχασα τὴν ἐπαφή μὲ τὰ παιδιά μου· ἔχασα τὰ παιδιά μου». «Πόσα παιδιά ἔχεις;» τοῦ λέω. «Δύο, μοῦ λέει. Τὰ μεγάλωσα μὲ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα. Τί ἤθελαν καὶ δὲν τὸ εἶχαν! Ἀκόμη καὶ αὐτοκί-

νητο τὰ πῆρα». Ἀπὸ τὴν συζήτηση βγήκε ὅτι εἶχε καὶ αὐτὸς δικό του αὐτοκίνητο καὶ ἡ γυναῖκα του δικό της καὶ τὰ παιδιά δικό τους. «Εὐλογημένε, τοῦ λέω, ἐσύ, ἀντὶ νὰ λύσεις τὰ προβλήματά σου, τὰ μεγάλωσες. Τώρα θέλεις ἕνα μεγάλο γκαράζ γιὰ τὰ αὐτοκίνητα, ἕναν μηχανικό νὰ τὸν πληρώνεις τετραπλάσια, γιὰ νὰ τὰ διορθώνεις, χώρια πού κινδυνεύετε καὶ οἱ τέσσερις κάθε στιγμή νὰ σκοτωθεῖτε. Ἐνῶ, ἂν εἶχες ἀπλοποιήσει τὴν ζωὴ σου, θὰ ἦταν ἐνωμένη ἡ οἰκογένειά σου, θὰ καταλάβαινε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο καὶ δὲν θὰ εἶχες αὐτὰ τὰ προβλήματα. Δὲν φταῖνε τὰ παιδιά σου τώρα- ἐσύ φταῖς πού δὲν φρόντισες νὰ δώσεις ἄλλη ἀγωγή στὰ παιδιά σου». Μιά οἰκογένεια τέσσερα αὐτοκίνητα, ἕνα γκαράζ, ἕναν μηχανικό κ.λπ.! Ὡς πάει ὁ ἄλλος λίγο ἀργότερα. Ὅλη αὐτὴ ἡ εὐκολία γεννᾷ δυσκολίες.

Ἄλλη φορά ἦρθε ἕνας ἄλλος οἰκογενειάρχης στὸ Καλύβι -ἦταν πέντε ἄτομα ἡ οἰκογένειά του- καὶ μοῦ λέει: «Πάτερ, ἔχουμε ἕνα

αὐτοκίνητο καὶ σκέφτομαι νὰ πάρουμε ἄλλα δύο. Θὰ μᾶς διευκολύνει». «Καὶ πόσο θὰ σᾶς δυσκολέψει τὸ σκέφτηκες; τοῦ λέω. Τὸ ἕνα τὸ βάζεις ἐκεῖ σὲ μία τρύπα· τὰ τρία ποῦ θὰ τὰ βάλεις; θὰ θέλεις ἕνα γκαράζ καὶ μιά ἀποθήκη γιὰ καύσιμα. Θὰ διατρέχετε τρεῖς κινδύνους. Καλύτερα νὰ ἔχετε ἕνα καὶ νὰ περιορίσετε τρεῖς κινδύνους. Καλύτερα νὰ ἔχετε ἕνα καὶ νὰ περιορίσετε τίς ἐξόδους σας. Θὰ ἔχετε χρόνο νὰ δεῖτε τὰ παιδιά σας. Θὰ ἔχετε τὴν ἡρεμία σας. Ἡ ἀπλοποίηση εἶναι τὸ πᾶν». «Δὲν τὸ σκέφθηκα αὐτό», μοῦ λέει.

-Γέροντα, μᾶς εἶπε κάποιος ὅτι δυὸ φορές δὲν μποροῦσε νὰ σταματήσει τὸν συναγερμό τοῦ αὐτοκινήτου. Τὴν μιά φορά, γιατί εἶχε μπεῖ μιά μύγα, καὶ τὴν ἄλλη, γιατί εἶχε μπεῖ ὁ ἴδιος ἀντικανονικά στὸ αὐτοκίνητο!

-Μαρτυρική εἶναι ἡ ζωὴ τους, γιατί δὲν ἀπλοποιοῦν τὰ πράγματα. Οἱ περισσότερες εὐκολίες δυσκολίες προξενοῦν. Οἱ κοσμικοὶ πνίγονται ἀπὸ τὰ πολλά. Ἐχουν γεμίσει εὐκολίες-εὐκολίες καὶ ἔκαναν τὴν ζωὴ τους δύσκολη. Ἄν δὲν ἀπλοποιήσει κανεὶς τὰ πράγματα, μιά εὐκολία γεννᾷ ἕνα σωρὸ δυσκολίες.

Ὅταν ἤμασταν μικρά, κόβαμε τὸ καρούλι στὶς ἄκρες, βάζαμε μιά σφήνα μέσα καὶ κάναμε ἕνα ὠραῖο παιχνίδι καὶ χαίρομασταν μ' αὐτό. Τὰ μικρά παιδιά χαίρονται μέ ἕνα αὐτοκίνητάκι πιὸ πολὺ ἀπὸ ὅ,τι ὁ πατέρας τους, ὅταν ἀγοράζει μερσεντές. Ἄν ρωτήσεις ἕνα κοριτσάκι: «Τί θέλεις, ἕνα κουκλάκι ἢ μιά πολυκατοικία;» νὰ δεῖς, θὰ σοῦ πεῖ: «Ἕνα κουκλάκι». Καὶ τελικά τὰ μικρά παιδιά γνωρίζουν τὴν ματαιότητα τοῦ κόσμου.

-Γέροντα, τί βοηθάει περισσότερο, γιὰ νὰ καταλάβει κανεὶς αὐτὴν τὴν χαρὰ τῆς λιτότητος;

-Νὰ συλλάβει κανεὶς τὸ βαθύτερο νόημα τῆς ζωῆς. «Ζητεῖτε πρῶτον τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ...». Ἀπὸ ἐκεῖ ξεκινᾷ ἡ ἀπλότητα καὶ κάθε σωστὴ ἀντιμετώπιση.

πηγή: ἱστολόγια gerontes.wordpress.com
Ὁρθόδοξο Παρατηρητήριο
Ἀναβάσεις

Περιστατικά από τόν χώρο τῶν «νεοφανῶν αἱρέσεων»

Πρωτοπρ. Κυριακοῦ Τσουροῦ,
Γραμματέως τῆς Σ.Ε. ἐπὶ τῶν αἱρέσεων

Κατά καιρούς ἔχουν δεῖ τό φῶς τῆς δημοσιότητας περιπτώσεις πού παρουσιάζουν ζωντανά τίς καταστροφικές συνέπειες σέ ἄτομα καί οἰκογένειες ἀπό τή δραστηριότητα τῶν «νεοφανῶν αἱρέσεων». Ἀρκετές φορές ἔχομε γίνει μάρτυρες οἰκογενειακῶν δραμάτων ὅταν οἱ περιπτώσεις αὐτές φθάνουν στίς αἰθουσες τῶν δικαστηρίων. Ὅχι ἄδικα, τό Εὐρωπαϊκό Κοινοβούλιο διαπιστώνει στό Ψήφισμά του τό 1996, ὅτι «ὀρισμένες σέκτες ἐπιδίδονται σέ παράνομες ἢ ἐγκληματικές δραστηριότητες καί σέ παραβιάσεις τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου». Ἀλλωστε, πολλές ἀπό τίς σέκτες χαρακτηρίζονται συνήθως ὡς «καταστροφικές λατρεῖς», ἢ «ὁμάδες χειρισμοῦ τοῦ νοῦ», γιατί ἔχει διαπιστωθεῖ ὅτι ἀλλοιώνουν καί καταστρέφουν τήν ἀνθρώπινη προσωπικότητα.

Στή συνέχεια θά παραθέσουμε ἐλάχιστα δείγματα τέτοιων «περιστατικῶν», πού ἔχουν δημοσιευθεῖ κατά καιρούς στόν Τύπο. Σ' αὐτά βεβαίως, πρέπει νά προσθέσει κανεῖς καί πληθώρα ἄλλων παρόμοιων «περιστατικῶν» πού καθημερινά γίνονται γνωστά ἀπό τά ἴδια τά θύματα τῶν αἱρέσεων ἢ τίς οἰκογένειές τους στό Γραφεῖο τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἢ στήν Π.Ε.Γ. Ἀπό τά «περιστατικά» αὐτά γίνεται φανερό μέχρι ποίου σημείου ἐλέγχονται ἡ ζωή καί οἱ πράξεις τῶν θυμάτων τῶν διαφόρων σεκτῶν, ὅτι καταργεῖται ἡ ἐλευθερία τοῦ προσώπου καί καταστρατηγοῦνται βάνανуса τά ἀνθρώπινα δικαιώματα.

■ α) τό πρῶην Κ.Ε.Φ.Ε. (σήμερα Ἑλληνική Ἐκκλησία τῆς Σαηεντολογίας), δίνει τήν ἐξῆς γραπτή ἐντολή: «Ἄν οἱ γονεῖς σου ζητήσουν νά τοὺς ἐπισκεφθεῖς, πές τους ὅτι θά κάνεις αὐτό μόνο ἂν

διαβεβαιώσουν ὅτι ὁ Ἀλεβιζόπουλος δέν εἶναι ἐκεῖ. Μήν τοὺς δίνεις ἀκριβή χρόνο, ἀλλά κάν' τους γνωστό ὅτι θά περάσεις γιά δεῖπνο μόλις βρεῖς τό χρόνο. Ἡ ἐπίσκεψή σου θά πρέπει νά γίνει μαζί μέ ἕνα φίλο (ὄχι μέλος τῆς ἀποστολῆς ἢ ἕνα μή γνωστό Σαηεντολόγο). Δέν πρέπει νά γνωστοποιήσεις τήν ἐπίσκεψή ἐκ τῶν προτέρων, καθώς αὐτό τοὺς δίνει χρόνο νά αὐτοσχεδιάσουν. Ἀπλῶς ἐμφανίσου καί πῆγαίνε τους φρουτά ἢ ὅ,τιδήποτε ἄλλο ἀνάλογα μέ τά ἔθιμα καί πές τους ὅτι εἶσαι εὐτυχισμένη πού τοὺς βλέπεις κλπ.». (Ἀπογευματινὴ τῆς Κυριακῆς, 13/9/97).

Τό θῦμα καταλήγει μάρτυρας κατηγορίας κατὰ τῶν γονέων του, ὅταν τό Κ.Ε.Φ.Ε., τοὺς σύρει στά δικαστήρια (13/5/97).

Οἱ γονεῖς καταθέτουν στό δικαστήριο ὅτι: «Ἐγκατέλειψε τήν ἐργασία της καί τό σπίτι της ἀπό τή στιγμή πού ἐνεπλάκη μέ τό σωματεῖο καί ἀφοῦ τελείωσε τά δικά της χρήματα ζητοῦσε διαρκῶς οἰκονομική ἐνίσχυση ἀπό τοὺς γονεῖς της. Ἀκολούθως διαπιστώθηκε σημαντική ἀλλαγὴ στήν προσωπικότητά της καί τήν συμπεριφορά της, μέ ἔντονη ἐπιθετικότητα ἀπέναντι στοὺς γονεῖς της, ἐνῶ ἀπό τήν πλευρά του τό σωματεῖο τήν κατεύθυνε γιά «χειρισμό» (τρόπο ἀντιμετώπισης) τῶν γονέων της καί μέσω τοῦ «Γραφείου Εἰδικῶν Ὑποθέσεων» (Απογευματινὴ τῆς Κυριακῆς, 4/1/98).

Καί ἡ ἀπόφαση τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, γιά τή διάλυση τοῦ Κ.Ε.Φ.Ε. (10. 493/1997) γράφει: «Ἀπεδείχθη πλήρως ὅτι ἡ συμμετοχή στό σωματεῖο συνεπάγεται γιά τό μέλος, τήν ἀλλαγὴ στήν προσωπικότητά του, στή συμπεριφορά του ἔναντι τῶν τρίτων καί κυρίως στίς σχέσεις του μέ τήν οἰκογένειά του, οἱ ὁποῖες, μερικές φορές, ἀπο-

κόπτονται τελείως, λόγω αντιθέσεως τῶν τελευταίων μέ τῇ Σαηντολογία, ἐγκατάλειψη τῶν σπουδῶν του καί πλήρη ἀφοσίωση στό σωματεῖο (Ἀπογευματινὴ τῆς Κυριακῆς 4/11/98). Διαπίστωσις: ἡ ὀργάνωσις διέλυσε μίαν ἀκόμη οἰκογένειαν.

■ β) μέ αὐτεπάγγελτη δίωξις τοῦ Εἰσαγγελεῖα δικάζεται γιὰ ἄσκησις προσηλυτισμοῦ ὁ ἀρχηγὸς τῆς ὀργανώσεως “Χάρε Κρίσνα”(6/11/97). Ὁ κατηγορούμενος εἶναι ἀπών. Παρόντες μόνον οἱ δικαστές καί οἱ γονεῖς ἐνὸς ἀτυχοῦ παλληκαριοῦ, ποῦ παγιδεύτηκε ἀπὸ τίς δοξασιές τῆς ομάδας καί βρίσκεται ἀπὸ χρόνια σὲ κοινόβιό τους στό ἐξωτερικό. “Οἱ γονεῖς κάθονται δίπλα δίπλα, κρατοῦσαν ὁ ἓνας τὸ χέρι τοῦ ἄλλου καί κοιτάζαν μέ ἀγωνία τὰ πρόσωπα τῶν δικαστῶν, σάν νὰ περιμέναν ἀπὸ τὴν ἀπόφασί τους νὰ γυρίσει πίσω στό σπίτι τὸ παιδί τους... σὲ κάποια στιγμή τῆς δίκης, ὅταν κατέθετε ἡ μητέρα τοῦ θύματος τῆς παραθρησκευτικῆς ομάδας, ἡ Πρόεδρος τοῦ Δικαστηρίου εἶπε: “Μὰ ἐδῶ ὁ γιός σας λέγει, ὅτι εἶναι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴ ζωὴ του στό κοινόβιο”.

Ἡ ὀλιγογράμματη μητέρα κοίταξε τὴν Πρόεδρο σιωπηλῇ γιὰ λίγο καί ὕστερα εἶπε: “Μὰ πῶς μπορεῖ νὰ εἶναι εὐχαριστημένος, ὅταν ἔχει χρόνια νὰ δεῖ τοὺς γονεῖς του, νὰ στείλει ἓνα γράμμα ἢ νὰ κάνει κάποιο τηλεφώνημα; Ὁ γιός μας, ἀπὸ τότε ποῦ ἐμπλέξε μ’ αὐτούς, οὔτε ἐνεργεῖ οὔτε ἀποφασίζει μόνος του. “Ὅ,τι τοῦ εἶπαν, αὐτὸ λέει... πῶς μπορεῖ νὰ εἶναι εὐχαριστημένος, ὅταν μᾶς εἶπε μιά φορά ἀπὸ τίς λίγες ποῦ ἐπικοινωνῆσε μαζί μας, ὅτι ἐμεῖς δὲν εἴμαστε γονεῖς του, ἀλλὰ τὸ μέσο ποῦ χρειάστηκε γιὰ τὴ μετενσάρκωσή του στὴ Γῆ;” (περιοδ. Διάλογος, τ. 13, σ. 15).

■ γ) ἡ Γαλλίδα καθηγήτρια Πανεπιστημίου κ. Claire Champollion, ποῦ εἶχε τὴν ἀτυχία νὰ μπλέξει ὁ γιός της μέ τὴν “Ενωτικὴ Ἐκκλησία” τοῦ νοτιοκορεάτη ψευδομεσσία Σάν Μιούγκ Μούν, γράφει γιὰ τὴν ἐμπειρία της: “Τὸ καλοκαίρι τοῦ 1975 πέθανε ὁ ἄνδρας μου... ἡ εἰδησις γιὰ τὸν θάνατο τοῦ ἀνδρα μου ἐστάλη στὰ μέλη τῆς αἵρέσεως τοῦ Μούν στὴν Ἰαπωνία καί Κορέα, ἡ ἀπάντησις ἦταν: “Βλέπετε, πέθανε ἐπειδὴ μᾶς πολέμησε, βρισκόταν σὲ συμμαχία μέ τὸν Σατανᾶ”. Βεβαίως ὁ γιός μου δὲν ἦλθε στὴν κηδεῖα τοῦ πα-

τέρα του”. (π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου, “Ἀντιμετώπισις τῶν αἵρέσεων”, δ. 52), ἡ αἵρεσις δὲν ἐπέτρεψε νὰ ἐπιτελέσει ἓνα ὕψιστο ἀνθρώπινο καθήκον.

■ δ) “Εἶχαν γνωρισθεῖ ὅταν ἀκόμα πήγαιναν σχολεῖο. Ἐκαναν παρέα καί ἐρωτεύτηκαν παράφορα. Φυσικὸ ἐπακόλουθο, ὁ γάμος. Γρήγορα ἀπέκτησαν δύο παιδιά καί ἡ οἰκογενειακὴ τους ζωὴ κυλοῦσε χωρὶς προβλήματα, τὰ χρόνια περνοῦσαν κι ἐκεῖνοι, πάντα ἀγαπημένοι. Κάποια στιγμή ὅμως τὰ πράγματα ἄλλαξαν... ἡ σύζυγος, λέει ὁ ἄνδρας της, ἐμφάνισε μίαν τάση γιὰ ἀνεύρεσις πιθανῶν παιδικῶν λαθῶν τὰ ὅποια, κατὰ τὴν ἀντίληψή της, μπορεῖ νὰ εἶχαν ἀσκήσει σημαντικὴ ἐπιρροή στὶς σχέσεις τους.

Ὁ ἄνθρωπος κόντεψε νὰ τρελλαθεῖ, ἀφοῦ ἡ κατάσταση στό σπίτι του συνεχῶς χειροτέρευε... Ἄρχισε νὰ πηγαίνει (ἡ σύζυγος) σὲ ψυχολόγους καί σὲ κάποια ὀργάνωσις, σὲ κάποιο σύλλογο μέ τὸν τίτλο “Ἀρμονικὴ Ζωή”. Ἐκεῖ γινόταν ἀνάλυσις διαφόρων θεμάτων μεταφυσικῆς καί παραψυχολογίας. Παραμελοῦσε ἐντελῶς τὰ οἰκογενειακά της καθήκοντα ἀπὸ κάθε ἄποψη. Διέθετε ἀτελείωτες ὥρες στὴν παρακολούθησι σεμιναρίων, ὅπως τὰ ἔλεγε, στό ἄκουσμα κασσετῶν καί τὴν ἀνάγνωσις βιβλίων ποῦ τῆς εἶχαν χορηγήσει.

Ὁ σύζυγος προσπαθοῦσε μέ ὑπομονή, στὴν ἀρχὴ νὰ ἀντιληφθεῖ, πῶς καί γιατί ἡ μητέρα τῶν παιδιῶν του εἶχε οὐσιαστικὰ χάσει τὸ ἐνδιαφέρον της γιὰ τὴν οἰκογενειακὴ ζωὴ καί τὴν εὐτυχία τους.

Κάποια μέρα ἡ γυναῖκα του τοῦ εἶπε ὅτι ὁ σύλλογος αὐτὸς τὴν ἔστειλε σὲ κάποιο κέντρο μασάζ, διότι εἶχαν διαπιστώσει πῶς διέθετε βιοενέργεια τὴν ὁποία ἔπρεπε νὰ μεταδίδει καί σὲ ἄλλους.

Τότε, μὴ ἀντέχοντας ἄλλο τὰ πρωτόγνωρα καμῶματα τῆς γυναίκας του τῆς ἔθεσε τὸ δίλημμα: “Λοιπόν, τί θέλεις; “Ἀρμονικὴ Ζωή”-βιοενέργεια καί μασάζ ἢ ... τὴν οἰκογένειά μας; ἡ ἀπάντησις φαίνεται πῶς δόθηκε ἀμέσως: “Ἀρμονικὴ Ζωή”.

Ἐπακολούθησαν μεγάλοι καυγάδες, ποῦ ὅλο-ένα φούντωναν... ἡ συμβίωσις συνεχιζόταν, ἀλλὰ φυσικά ὑπὸ ἀντίξοες συνθήκες, ὅταν κάποιο βράδυ, σὲ περίοδο διαγωνισμῶν τῶν παιδιῶν τους,

ὀρθά-κοφτά τοῦ εἶπε: “Νά φύγεις γιά πάντα”... ὁ σύζυγος ἔχασε κάθε ἐλπίδα πλέον μετά τό νέο “χαστούκι”. Χάθηκαν τά πάντα γιά πάντα. Ἡ οἰκογένεια διαλύθηκε ὀριστικά”. (Λοιπόν, 28/11/96).

Κάθε γκουρού ἔχει τόν “πρώτιστο λόγο” ἀκόμη καί μέσα στήν οἰκογένεια καί δέν διστάζει νά “καθοδηγήσει” τό θῦμα στήν διάλυσή της.

■ ε) Μία δεκαπεντάχρονη μέ τήν εξαδέλφη της πῆγαν νά κάνουν φροντιστήριο ἀρχαίων ἐλληνικῶν σέ μία καθηγήτρια. “Ὁμως ἡ καθηγήτρια ἦταν “μάρτυρας τοῦ Ἰεχωβά” καί παράλληλα μέ τό μάθημα τῶν ἀρχαίων ἔκανε στά δύο κορίτσια καί “Γραφική μελέτη”, τά παιδιά δέν ἀνέφεραν τίποτε στούς γονεῖς τους. Κάποτε ἡ συμπεριφορά τους ἄρχισε νά εἶναι διαφορετική καί προκλητική συγχρόνως, ὅσον ἀφορᾷ στά θρησκευτικά θέματα. Ἄρχισαν οἱ καυγάδες καί στά δύο σπίτια. Ὅταν ἀνακάλυψαν τήν ἀλήθεια ἄρχισε καί τό δράμα τῶν δύο οἰκογενειῶν. Κανένας σεβασμός στούς γονεῖς. “Πατέρας μου εἶναι ὁ Ἰεχωβά καί ἀδέλφια μου οἱ μάρτυρες καί σπίτι μου ἡ ὀργάνωση”, ἦταν ἡ ἀπάντηση. Ἡ οἰκογένεια διαλύθηκε τελείως, ὁ πατέρας ἀρρώστησε, ἡ μητέρα κλονίσθηκε ψυχικά, ὁ ἀδελφός ἔφυγε ἀπό τό σπίτι γιατί δέν ἄντεχε τήν ὅλη κατάσταση. Ἡ εξαδέλφη μόλις ἔγινε 18 ἐτῶν, ἔφυγε κι αὐτή ἀπό τό σπίτι καί ἀφοσιώθηκε στό “ἔργο” τῆς ἐταιρίας “Σκοπιά”, ἀδιαφορώντας γιά τήν οἰκογένειά της. Οἱ γονεῖς της ἀρρώστησαν βλέποντας τό παιδί τους ἀγνώριστο, ἐχθρικό, ἀδιάφορο καί συγχρόνως μέ ἀπαιτήσεις γιά πεινουςία καί χρήματα. Ἡ ἀγνοια, γιά ἄλλη μιά φορά, ἔφερε τό κακό.

■ στ) Σύζυγος, ἐπιστήμονας, ἐπιτυχημένος ἐπαγγελματικά προσηλυτίσθηκε στήν νεοπροτεσταντή αἵρεση τῶν Πεντηκοστιανῶν. Τά προβλήματα στήν μέχρι τότε ἀρμονική οἰκογενειακή ἀτμόσφαιρα δέν ἄργησαν νά παρουσιασθοῦν. Τά λοιπά μέλη τῆς οἰκογένειας ἀρνιόντουσαν νά τόν ἀκολουθήσουν. Ὁ σύζυγος ὅμως ἤθελε νά γίνει “ποιμένας”, κι αὐτό ἐσήμαινε ὅτι καί ἡ σύζυγος του ἔπρεπε νά γίνει πεντηκοστιανή, πράγμα στό ὁποῖο ἀντιδρούσε ἡ ἴδια. Ἀποτέλεσμα: ἡ διάλυση τῆς οἰκογένειας, μέ ὅλα τά παρεπόμενα, κυρίως γιά τά ἀνήλικα παιδιά.

■ ζ) Ἀνύποπτη κοπέλλα προσηλυτίστηκε στήν ὀργάνωση τοῦ “Μω”, “Τά παιδιά τοῦ Θεοῦ” ἢ “Ἡ οἰκογένεια”. Στήν παραθησκευτική αὐτή ὀργάνωση ἡ πορνεία εἶναι “λατρεία τοῦ Θεοῦ”. Ἐπρεπε νά “ψαρεύει” στόν Χριστό ψυχές προσφέροντας τό σῶμα της. Ἀποτέλεσμα: Δέκα παιδιά μέ διάφορους περιστασιακοὺς συντρόφους, στό τέλος, ψυχосωματικό ράκος γύρισε στή μητέρα της ζητώντας τήν ἀνασυγκρότησή της καί τήν σωτηρία της.

■ η) “Τόν πατέρα μου, ναι τόν σκότωσα. Ἄλλα θά ξαναγυρίσει. Μοῦ τό ὑποσχέθηκε. Ὅλοι θά ξαναγυρίσουμε στή γῆ. Μέ τόν ἕνα ἢ μέ τόν ἄλλο τρόπο. Μέ μιά ἄλλη μορφή”.

Αὐτά εἶναι τά λόγια τοῦ 18χρονου πρωταγωνιστῆ ἑνός δράματος πού κυριολεκτικά συνεκλόνισε τήν Γαλλία πρὶν λίγα χρόνια. Ἐνός ἀπίστευτου δράματος, ὅπου ὁ ὁπαδός τῆς ἰνδοῦστικῆς ὁμάδος “Τά παιδιά τοῦ Κρίσνα”, ὁ 45χρονος Φελισιέν Μπικάο, ἔβαλε τόν γιό του Κλεμάν, 18 χρονῶν, νά τόν σκοτώσει, μπροστά στά μάτια τῆς κόρης του Φλοριάν, 20 χρονῶν, γιά νά ἀποδείξει καί στούς δύο, ὅτι μποροῦσε νά μετενσαρκωθῇ.

Ὁ νεαρός εἶπε στούς ἀστυνομικούς-καί ἡ ἀδελφή του ἐπιβεβαίωσε τά λόγια του- ὅτι ὁ πατέρας του τόν βοήθησε τοποθετώντας ὁ ἴδιος τό ὄπλο στόν κρόταφό του: “Τώρα τράβηξε, τοῦ εἶπε, δέν φοβάμαι ἀφοῦ θά ἐπιστρέψω στή γῆ”. “Καταλαβαίνετε, μᾶς εἶπε, ἂν δέν πεθάνω δέν θά μπορέσω νά μετενσαρκωθῶ. Πᾶμε στό δωμάτιο τοῦ Κλεμάν. Ὅταν μετενσαρκωθῶ, θά καθαρίσω ἐγώ τά αἵματα”. “Ἡμασταν ὑπνωτισμένοι, λέει ἡ Φλοριάν, τό ὄπλο ἐκπυρσοκρότησε... ὁ πατέρας μου ἦταν νεκρός. Δίπλα ὁ ἀδελφός μου φώναξε: “Ράμκι-χα-ράμα, σήκω πάνω, σήκω πάνω!” Μοῦ ἦταν ἀδύνατο νά κλάψω...” (περ. Διάλογος, τ.10, σ.13). Ἡ ἀλλοίωση καί ἀχρήστευση τῆς ἀνθρώπινης προσωπικότητας μέσα στίς ὁμάδες τῆς “Νέας Ἐποχῆς” εἶναι ἐμφανής.

■ θ) καί μία τελευταία περίπτωση, πάλι ἀπό τόν χῶρο τῶν “χιλιαστῶν”:

“Παντρεύτηκαν ἀπό ἔρωτα τό 1986. Δύο χρόνια μετά ἀπέκτησαν ἕνα γιό, τόν Γιῶργο, ἡ ἔγγαμη συμβίωση ἦταν ἀρχικά ἀρμονική. τά

πρώτα σύννεφα στη σχέση τους, εμφανίστηκαν τό 1990, όταν εκείνη αποφάσισε νά αλλάξει θρησκεία καί από Χριστιανή Ὁρθόδοξη νά ἀσπασθεῖ τό δόγμα τῶν “μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά”.

Τελικά, οἱ διαφορές στά θρησκευτικά τους “πιστεύω” ἀποδείχθηκαν ἀγεφύρωτες, μέ ἀποτέλεσμα νά λυθεῖ ὁ γάμος καί ἕνα χρόνο ἀργότερα νά πάρουν διαζύγιο. Κύρια αἰτία ἦταν ἡ μεταστροφή τῶν θρησκευτικῶν πεποιθήσεων τῆς συζύγου.

Ἀπό ἐκεῖ καί μετά ἀρχίζει ἕνας δικαστικός μαρσώνιος γιά τό ποιός θά ἀναλάβει μέ ἀπόφαση δικαστηρίου, τήν ἐπιμέλεια τοῦ ἀνήλικου Γιώργου. Οἱ δικαστές πού ἀσχολήθηκαν μέ τήν ὑπόθεση, τόσο στό Ἐφετεῖο Ἀθηνῶν, ὅσο καί στόν Ἀρειό Πάγο, εἶχαν νά ἀντιμετωπίσουν ἕνα σοβαρό νομικό δῖλλημα: Παραβιάζεται ἡ ὄχι ἡ θρησκευτική ἐλευθερία, ἐάν ἡ ἐπιμέλεια τοῦ παιδιοῦ ἀνατεθεῖ στό χριστιανό πατέρα καί ὄχι στή μητέρα, ἐξαιτίας τῆς ἐπιλογῆς της νά ἀλλάξει θρήσκευμα;

Ἡ βασιική δοξασία τῶν “μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά”, πού ἀπαγορεύει στούς ὁπαδούς τοῦ δόγματος τή μετάγγιση αἵματος, ἐνέχει κινδύνους γιά τή σωματική υἱεία τοῦ παιδιοῦ. Ἐτσι τά δύο δικαστήρια κατέληξαν στήν ἴδια ἀπόφαση: τό παιδί πρέπει νά μεγαλώσει μέ τόν πατέρα του” (*Κυριακάτικη Ἐλευθεροτυπία*, 13/9/1998).

Μιά ἀκόμη οἰκογένεια διαλύθηκε ἐξαιτίας τῆς ἐμπλοκῆς ἐνός ἐκ τῶν μελῶν της στά πλοκάμια μιᾶς ἐταιρείας πού κατασκευάζει “δόγματα” γιά νά ἐκμηδενίσει τίς πνευματικές ἀντιστάσεις τῶν ὁπαδῶν της.

Ποίος, τελικά, εἶναι τό θῦμα σ’ ὅλες αὐτές τίς περιπτώσεις; ὁ Γιώργος; τά δέκα παιδιά τῆς ἀνύπαντρης μητέρας; Οἱ δύο μοναχικοί γονεῖς στό ἐδῶλιο γιά τούς Κρίσνα; Οἱ γονεῖς πού ἐμπλέξαν μέ τή Σαηεντολογία; Ἡ οἱ γονεῖς τῶν κοριτσιῶν στό φροντιστήριο τῶν ἀρχαίων ἐλληνικῶν; Βεβαίως, θῦματα εἶναι ὅλοι αὐτοί, ἀλλά ὄχι μόνον. Πρωτίστως θῦματα εἶναι ὅλοι ἐκεῖνοι πού παγιδεύτηκαν στά καλοστημένα δίκτυα τῶν παραθρησκευτικῶν, ὁλοκληρωτικῶν καί “καταστροφικῶν” ὁμάδων καί μαζί τους, θῦματα εἶναι οἱ γονεῖς τους, οἱ σύζυγοί τους, τά παιδιά τους, τά ἀδελφία τους, οἱ οἰκογένειές τους καί γενικά ἡ κοινωνία μας, ἡ ὁποία δέχεται ὅλες αὐτές τίς ἐγκληματικές ἐπιθέσεις καί προσβολές. Ἀπό τίς λίγες περιπτώσεις στίς ὁποῖες ἀναφερθήκαμε νο-

μίζουμε ὅτι γίνεται ὀλοφάνερο τό πόσο καταστροφική γιά τό ἄτομο καί τό κοινωνικό σύνολο μπορεῖ νά ἀποβεῖ ἡ δραστηριότητα τῶν νεοφανῶν αἱρέσεων.

Ἀσφαλῶς, ὑπάρχουν βαθεῖα καί ποικίλα αἷτια πού ὀδηγοῦν τόν σύγχρονο ἄνθρωπο καί μάλιστα τό νέο, στίς ἀτραπούς τῆς ἀπώλειας. Εἶναι ἡ αὐτονόμησή του ἀπό τόν Θεό, ἀποτέλεσμα τῆς ὑπεροψίας του γιά τίς τεχνολογικές κατακτήσεις του, ἡ ἀναζήτηση νοήματος ζωῆς, ὁ ὑπαρξιακός φόβος, ἡ ἀνασφάλεια καί ἡ ἀβεβαιότητα στήν ὁποία ζεῖ, ἡ περιέργεια, ἡ ἄγνοια κ.α.π.

Ἀπό τήν ἄλλη πλευρά ὑπάρχουν καί οἱ δικές μας εὐθύνες. Ἡ χαλαρωμένη ἡ διαλυμένη οἰκογένεια, πού ὀδηγεῖ τούς νέους στήν ἀναζήτηση ὑποκατάστατου της, ἡ ἔλλειψη γνώσεως τῆς πίστεώς μας καί ἄρα οὐσιαστικῆς ἐντάξεώς μας στήν Ἐκκλησία, ἡ ἀρνητική εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, πού μερικές φορές προβάλλουμε, ἡ πτώχεια μας σέ ζωντανά πνευματικά πρότυπα ζωῆς κ.ἄ. Ἐξ’ ἄλλου ἡ ἀσπόνδυλη παιδεία τῶν παιδιῶν μας καί ἡ ἐλλειμματική ἐνασχόλησή μας μέ τήν ὀρθή διαπαιδαγώγησή τους, δημιουργοῦν συνθήκες “ὑψηλοῦ κινδύνου” γι’ αὐτά. Εἶναι λάθος νά νομίζουμε ὅτι τά καθήκοντά μας, ὡς γονέων, ἐξαντλοῦνται μέ τό νά προσφέρουμε στά παιδιά μας μόνον ὅ,τι ἔχει σχέση μέ τή μόρφωσή τους, τήν σωματική καί ἐπαγγελματική τους ἐξασφάλιση καί τήν ἀνετη διαβίωση. Καί ἔρχεται μερικές φορές τό ἀνεπιθύμητο: “Κεραυνός ἐν αἰθρία”!

Εἶναι ἀνάγκη λοιπόν, νά ἀσχοληθοῦμε σοβαρά ὅλοι μας, μέ ἕνα ὑπαρκτό πρόβλημα, ὁ τρόπος ἀντιμετωπίσεώς του, εἴτε προληπτικά εἴτε θεραπευτικά, πρέπει νά εἶναι ἀνάλογος μέ τόν χαρακτήρα του καί ἀφοῦ ἐκτιμηθεῖ ἡ σοβαρότητά του καί τό ἐπεῖγον τοῦ πράγματος. Ὅσον ἀφορᾷ στήν δική μας εὐθύνη, ἡ ἄτυπη αὐτοσυνηδησία μας ὡς Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, δηλαδή ὡς μελῶν τῆς Μίας, Ἀγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας καί ἡ συνειδητή ἐνταξή μας στήν Ἐκκλησία καί συνάμα, ἡ ὀρθή καί ἐπαρκῆς κατήχησή μας στά θέματα τῆς Πίστεως, ἔχουν ἐν πολλοῖς τήν δύναμη νά προφυλάξουν ἐμᾶς, τά παιδιά μας καί τήν σύγχρονη οἰκογένεια ἀπό τήν ἀπειλητική δραστηριότητα τῶν νεοφανῶν αἱρέσεων καί τῶν παραθρησκευτικῶν ὁμάδων τῆς “Νέας Ἐποχῆς”.

περ. Διάλογος τ. 41.

τό μαρτύριο τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Προκοπίου

(† Σμύρνη 25 Ἰουνίου 1810)

Ὁ λογισμός τῆς ἀπογνώσεως εἶναι μεγάλο κακό. Ὁδηγεῖ σέ ὀλέθριο τέλος, ὄχι μόνον τόν ἀπλό ἄνθρωπο, ἀλλά καί ἐκείνον πού εἶναι στολισμένος μέ ποικίλες ἀρετές. Τόν κάνει παράλογο, τόν σκοτίζει τήν διάνοια, τόν γκρεμίζει ἀπό τό ὕψος τῶν ἀρετῶν καί τόν ρίχνει στό βάραθρο τῆς ἀπωλείας. Πολλές φορές τόν κάνει, δυστυχῶς, ἀρνητῇ τῆς γνήσιας καί ὀρθόδοξης πίστεως.

Μετά τήν ἀρνηση ὅταν φωτιστεῖ ἀπό τή χάρη τοῦ Θεοῦ ἡ ἐνοχη συνείδηση, τότε μέ τίς τύψεις φανερώνει τό μεγάλο λάθος καί ἡ ἐλπίδα τοῦ ἁπειρον ἐλέους τοῦ Θεοῦ, γεμίζει τήν καρδιά αὐτοῦ πού ἔπεσε στό βάθος τῶν κακῶν. Τότε ὁ λογισμός τῆς μετανοίας πολεμώντας τό λογισμό τῆς ἀπογνώσεως, πού ἀπειλεῖ νά καταστρέψει τήν ψυχή, κάνει τόν ἐλεεινό ἄνθρωπο νά ἔλθει σέ αἴσθηση. Ἔρχεται στά λογικά του καί σκέφτεται τό μεγάλο κακό πού ἔκανε· ἐπιστρέφοντας στόν πανάγαθο Θεό, πού τό ἔλεός του εἶναι ἀμέτρητο, μέ μεγάλη προθυμία, θερμή ἀγάπη καί στεναγμούς καρδιάς γίνεται ἅγιος τοῦ Θεοῦ ἐλέους, πλένεται καί καθαρίζεται (ἡ μέ τά δάκρυνά του ἡ μέ τό αἷμα του) ἀπό τά ἁμαρτήματά του καί σώζεται, ὅπως πιστεύουμε.

Τό τί ἔκανε ὁ λογισμός τῆς ἀπογνώσεως καί τί κατόρθωσε ἡ μετάνοια φανερόνεται μέ πολλά παραδείγματα, ἰδιαίτερα ὁμως φαίνεται στό βίο τοῦ ὁσιομάρτυρα Προκοπίου, πού ἔζησε στίς ἡμέρες μας, καί πού σᾶς παρακαλῶ νά ἀκούσετε μέ προσοχή.

Ὁσιομάρτυς Προκόπιος καταγόταν ἀπό τήν περιοχή τῆς Βάρνας (τῆς Βουλγαρίας) ἀπό εὐσεβεῖς γονεῖς. Στήν ηλικία τῶν εἰκοσι ἐτῶν, ἀγάπησε τή μοναχική ζωή. Ἐγκατέλειψε γονεῖς, πατρίδα καί συγγενεῖς καί πῆγε στό Ἅγιον Ὄρος. Γύρισε διάφορους τόπους ἐπιθυμώντας τήν ψυχική του σωτηρία. Ἀγαπώντας τήν ἀσκητική ζωή, ἔφθασε στή σκήτη τοῦ Τιμίου Προδρόμου καί ἔγινε ὑποτακτικός σέ κάποιον γέροντα Διονύσιο. Μετά ἀπό λίγο καιρό ἔγινε μο-

ναχός φορώντας στην κουρά του τό Άγιο Σχήμα, πού τόσο επιθυμούσε. Άκακος καί πολύ άπλός στή γνώμη, θαυμαζόταν από πολλούς γιά τήν άρετή, τήν ύπακοή στό γέροντά του καί τήν έπιμονή στους κόπους τής άσκητικής ζωής.

Ό έχθρός όμως τής σωτηρίας τών ανθρώπων, ό διάβολος, μή ύποφέροντας νά βλέπει σ' ένα νέο τέτοιες άρετές, όπως συνηθίζει νά πολεμά τους άγωνιστές, τόν φθόνισε. Καθημερινά τοῦ υπέβαλε λογισμούς νά αφήσει τήν ήσυχία καί νά γυρίσει στόν κόσμο. Έγκαταλείποντας τό Άγιον Όρος ήλθε στή Σμύρνη. Στήν πόλη αὐτή τοῦ ήλθε άλλος λογισμός χειρότερος από τόν πρώτο: «Άφησες τόν τόπο τής μετανοίας σου; Δέν έδειξες ύπομονή μέχρι τέλους καί ήλθες στόν κόσμο; Σίγουρα θά κολασθείς». Μερικοί κατηγορώντας τον γιατί έφυγε από τή Σκήτη, μεγάλωσαν τόν πόλεμο καί τήν επίδραση τοῦ λογισμοῦ γιά τήν καταδίκη στήν αιώνια κόλαση.

Ό λογισμός τής απογνώσεως τόν κυρίευσε καί τόν όδήγησε νά εγκαταλείψει τήν σταθερή όρθόδοξη πίστη του. Σέ κανέναν δέν αποκάλυψε τόν λογισμό του, ούτε καί κατέφυγε στή συμβουλή κάποιου.

Πηγαίνει κάποια μέρα, χωρίς νά τό ξέρει κανένας, στόν Τοῦρκο δικαστή τής πόλης. Μόλις τόν είδαν οί φρουροί τόν ρώτησαν τί θέλει. Αὐτός είπε ότι έτσι ήλθε. «Μήπως έχεις καμιά ύπόθεση γιά τόν δικαστή; Μήπως θέλεις νά γίνεις μουσουλμάνος;». Αὐτός είπε «Ναί».

Τόν άρπασαν τότε μέ μεγάλη χαρά καί τόν όδήγησαν στό δικαστή λέγοντας: «Αὐτός ό ρωμικός θέλει νά γίνει Τοῦρκος. Σήμερα θά κάνεις ένα μεγάλο ψυχικό». Ό δικαστής χάρηκε πολύ καί τόν ρώτησε αν είναι αλήθεια αὐτό πού άκούει. Αὐτός συμφώνησε. Μπροστά στό δικαστή δέν εμφανίστηκε ως καλόγηρος, αλλά φορούσε ρούχα κοσμικοῦ.

-«Τότε γιατί έχεις γένια;» τόν ρωτᾶ ό δικαστής.

-«Πήρα απόφαση καί τά άφησα πρίν λίγο καιρό».

Ό δικαστής χάρηκε γιάτί όλόψυχα ακολουθεῖ τή μουσουλμανική θρησκεία του καί τοῦ είπε νά πεί όρισμένα βλάσφημα λόγια, όπως συνηθίζονταν καί αὐτός τά είπε.

Τότε τόν κατήχησε καί τόν συμβούλεψε νά μείνει σταθερός στήν απόφασή του. Γιά δεκαπέντε ήμέρες τόν έβαλε στήν επίβλεψη τοῦ σερδάρη.

Πρόσεχαν νά μήν έρθει σέ έπαφή μέ κάποιο χριστιανό. Μετά από δεκαπέντε μέρες τοῦ έκαναν περιτομή, σημάδι ότι έγινε μουσουλμάνος.

Άμέσως μετά τήν περιτομή, συνέβη θαυμαστή αλλοίωση. Άρχισε νά τόν έλέγχει ή συνείδησή του. Άλλάξε ό λογισμός του. Ήρθε σέ αίσθηση τοῦ άπείρου έλέους τοῦ Θεοῦ. Ήθελε νά πεί τήν απόφαση τής μεταστροφής του σέ κάποιον πνευματικό ή σέ κανένα χριστιανό, αλλά δέν τόν δεχό-

ταν κανένας. Όλοι φοβόντουσαν βλέποντάς τον ντυμένο μέ τά ρούχα τοῦ μουσουλμάνου.

Πήρε όμως τήν τολμηρή απόφαση καί ξεφεύγοντας τήν επιτήρηση αὐτῶν πού τόν φύλαγαν, έρχεται σέ κάποιο φίλο του πνευματικό πού τόν γνώριζε από τή Σκήτη. Αὐτός βλέποντάς τον μέ τέτοια ρούχα (φορούσε πράσινα καί άσπρα περιδεμα (σαρίκι) στό κεφάλι) τά έχασε, γνωρίζοντας τήν προηγούμενη κατάστασή του. Λυπήθηκε. Πώς ξεπέσε σέ τέτοια έλεινιή κατάσταση αφήνοντας τήν προηγούμενη έναρετη ζωή; Άρχισε νά τόν ξετάζει γιά νά μάθει τήν αίτία τής νέας άξιοδάκρυτης κατάστασής του.

Αὐτός διηγήθηκε όσα άναφέραμε καί πώς τώρα πολύ μετάνιωσε καί ότι ήθελε νά μαρτυρήσει χύνοντας τό αίμα του γιά νά ξεπλύνει τό με-

γάλο καί φοβερό ἀμάρτημα τῆς ἀρνήσεως τῆς πίστεως.

«Ἀδελφέ μου», τοῦ λέει ὁ πνευματικός, «αὐτό πού μοῦ λές εἶναι ἅγιο, ὅμως ὁ καιρός δέν εἶναι κατάλληλος. Αὐτός πού σέ ἐπιτηρεῖ εἶναι ἄνθρωπος φοβερός καί σκληρός, πού τόν τρέμουν ὅλοι οἱ Τοῦρκοι, ὅπως ξέρεις, καί θά σοῦ κάνει μεγάλα καί φοβερά βασανιστήρια, ὅσα θά τοῦ ὑποδείξει ὁ πατέρας του διάβολος. Καί σύ ἐπειδὴ εἶσαι νέος μπορεῖ νά μήν τά ὑποφέρεις καί μετὰ θά λυπήσεις καί ἐμᾶς, ἀλλά καί ὅλους τούς συνασκητές καί φίλους σου καί ὅλους τούς ἐδῶ χριστιανούς. Μά τί λέω. Μόνο τούς χριστιανούς! Ὁ λυπήσεις καί ὅλους τούς χορούς τῶν ἀγγέλων καί τῶν μαρτύρων, πού χαίρονται ὅταν δοῦν κάποιον ἁμαρτωλό νά μετανοεῖ καί μάλιστα γιά τόσο φρικτό ἀμάρτημα. Θά λυπηθοῦν νά τόν δοῦν γιά δεύτερη φορά νικημένο, ἀντί νικητή καί ἀντί στεφανωμένο, ἄξιο πολλῶν δακρῶν.

Γι' αὐτό ἄκουσε ἐμένα τόν ταπεινό φίλο σου, ἐπειδὴ ἤλθες νά μέ συμβουλευθεῖς ὡς πνευματικό. Τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ εἶναι ἄπειρο γιά ἐμᾶς τούς ἁμαρτωλούς καί δέν ὑπάρχει καμιά ἁμαρτία πού νά νικᾷ τήν εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ. Κάνε τό σταυρό σου καί νά ἐπιστρέψεις στόν τόπο τῆς μετανοίας σου καί στόν γέροντά σου, πού θά τοῦ δώσεις μεγάλη χαρά μέ τήν ἐπιστροφή σου καθώς καί σέ ὅλους τούς ἀδελφούς τῆς σκήτης».

«- Αὐτό πού μοῦ ζητᾷς εἶναι ἀδύνατο. Πῶς θά πάω μέ τέτοια ροῦχα ἔστω καί ἂν ἐπρόκειτο νά ὑποστῶ φρικτά βασανιστήρια. Τό γνωρίζω ὅτι ἐξ' ἀνάγκης πρόκειται νά πεθάνω. Ἐλπίζω στή βοήθεια τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος ἔδωσε καί δίνει δύναμη σέ ὅλους τούς μάρτυρες ὅτι θά βοηθήσει καί ἐμένα. Σέ παρακαλῶ νά μέ κρίσεις μέ Ἅγιο Μύρο καί νά μέ βοηθήσεις νά κοινωνήσω τά ἄχραντα μυστήρια. Πρέπει αὐτό νά γίνει γρήγορα γιατί δέν μπορῶ νά λειψω οὔτε μία ὥρα ἀπό τό κονάκι γιατί μέ παρακολουθοῦν καί μέ φυλάνε νά μήν τούς φύγω».

Ὁ πνευματικός του εἶπε: «Εἶναι δύσκολο αὕτη τή στιγμή αὐτό πού ζητᾷς, δηλαδή νά σέ μυρώσω. Δέν εἶναι ὅμως ἀπαραίτητο ἀφοῦ πῆρες τήν γενναία ἀπόφαση νά βαπτισθεῖς τό βάπτισμα

τοῦ αἵματος. Αὐτό τό βάπτισμα δέν μολύνεται ἀπό καμμία ἀκαθαρσία καί καθαρίζει τόν ἄνθρωπο ἀπό ὅλες τίς ἁμαρτίες καί ἰδιαίτερα τό ἔγκλημα τῆς ἀρνήσεως τῆς πίστεως. Εἶναι καλά καί σωτήρια αὐτά πού ζητᾷς, τό Μύρο καί ἡ Θεία Κοινωνία, ἀλλά κατώτερο ἀπό τό μαρτύριο».

Ἀπό τότε πήγαινε συχνά στό φίλο του πνευματικό μέ μεγάλη προσοχή γιά νά μή γίνει ἀντιληπτός. Ἐπαιρνε θάρρος καί γύριζε κρυφά πίσω ἀπό τό σπίτι. Αὐτό γινόταν δεκαπέντε ἡμέρες, κατά τίς ὁποῖες θεραπεύθηκε λίγο ἡ πληγή τῆς περιτομῆς.

Ἐνα Σάββατο πρῶϊ πήγε στό πνευματικό καί τοῦ λέει: «Σήμερα εἶναι ἡ τελευταία φορά πού σέ βλέπω. Πῆρα τήν ἀπόφαση νά παρουσιασθῶ καί ἦλθα νά σέ ἀποχαιρετήσω». Ἐπαλλαν μαζί τήν Παράκληση στήν Κυρία Θεοτόκο καί ἔδωσαν τόν τελευταῖο ἀσπασμό. Στηρίχθηκε γιά λίγο ἀπό τόν πνευματικό, φόρεσε καθάρα ροῦχα πού εἶχε μαζί του καί ἓνα μαῦρο σκοῦφο ἐπειδὴ ὅταν πήγε στόν πνευματικό φοροῦσε κοσμικά ροῦχα. Ἀγνώριστος ξεκίνησε γρήγορα. Ὁ πνευματικός τόν ἀκολουθοῦσε ἀπό μακριά δίνοντάς του θάρρος μέχρι τό χῶρο τοῦ δικαστηρίου· στάθηκε δέ ἔξω ἀπό ἓνα ἐργαστήριο κάποιου χριστιανοῦ γιά νά δεῖ τήν ἐξέλιξη τῶν γεγονότων.

Ὁ μάρτυρας στάθηκε μπροστά στό δικαστή, πέταξε τό σαρίκι καί κατηγόρησε τή μουσουλμανική θρησκεία καί φορώντας τό σκοῦφο του ὁμολόγησε ὅτι εἶναι χριστιανός καί ὅτι ἐπειδὴ ξεγελάστηκε ἀπό τό διάβολο ἀρνήθηκε τόν ἀληθινό Θεό καί τόν Ἰησοῦ Χριστό καί ὅτι ἡ θρησκεία τῶν Τούρκων εἶναι ψεύτικη, εἶναι μία ἀσέβεια.

Ἐκεῖνοι τοῦ πέταξαν ἀπό τό κεφάλι τό σκοῦφο καί τόν μάλωναν νά μή βλαστημᾷ. Ὁ μάρτυρας ὅμως τοῦ Χριστοῦ πιό πολύ τούς ἤλεγχε καί τούς κατηγοροῦσε ὡς ἀσεβεῖς.

Βλέποντας στή σταθερότητα τῆς ἀποφάσεως τοῦ μάρτυρα ἄλλαξαν στάση. Δείχνοντας ἀγριότητα τόν ἄρπαξαν σάν αἰμοβόρα θηρία καί ἔδωσαν σφικτά πίσω τά χέρια μέ τό σαρίκι του καί τόν ὀδηγοῦσαν μέ τόσο θυμό, λές καί ἄπει-

λοῦσε τή ζωή τους, στή φυλακή τοῦ δικαστή μέχρι νά ἔρθει τό ἀφεντικό του ὁ σεργάρες.

Μπροστά στό δικαστή τόν ρωτοῦσαν τήν αἰτία τῆς μεταβολῆς του. Αὐτός χωρίς νά χάσει καιρό, χωρίς φόβο καί συστολή ἄνοιξε τό στόμα του καί μέ μεγάλο θάρρος ἔλεγε τήν κακοδοξία καί τήν ἀσεβεία τους.

Τότε τοῦ λέει ὁ δικαστής: «Βρέ ἀνόντε, τί εἶναι αὐτό πού κάνεις;» Ὁ μάρτυρας μέ μεγάλο θάρρος τοῦ ἀπάντησε: «Ἀνόητοι εἴστε ἐσεῖς, πού εἴστε ὅλο σάρκες καί ἀκαθαρσία καί βρωμιά καί ὄχι ἐγώ. Ἀνόητος ἦμουν μέχρι τώρα καί γελάστηκα πιστεύοντας ὅτι εἶναι καλή ἡ πίστη σας ὅμως τώρα γνώρισα τήν ἀλήθεια καί εἶδα ὅτι εἶναι ψεύτικη καί μάταιη».

Ἀρχίζουν τότε μέ μαλακό καί ἡπιο τρόπο νά τοῦ τάζουν μεγάλες δωρεές καί ἀξιώματα. Αὐτός τοὺς ἀπάντησε ὅτι καί ὅλον τόν κόσμο νά τοῦ χαρίσουν, δέν εἶναι δυνατόν νά ἀλλάξει γνώμη.

«Πῶς ἄλλαξες τόσο γρήγορα; Ποίος παπᾶς σέ δίδαξε νά κάνεις τέτοια δουλειά;» Ἦθελαν νά πάρουν κάποιο λόγο ἀπό τό στόμα του. Ὁ μάρτυρας ὅμως τοὺς ἀπάντησε ὅτι δέν γνώριζε κανένα ἀλλά μόνος του πῆρε τήν ἀπόφαση.

«Ὁ διάβολος μπῆκε μέσα σου καί σοῦ ἄλλαξε τά μυαλά».

«Ἐγώ μέσα μου δέν ἔχω κανένα ἄλλο παρά τόν Θεό, τόν Ἰησοῦ Χριστό μου καί τήν Παναγία μου».

«Τώρα πού θά δεῖς τό κεφάλι σου νά πέφτει στά πόδια σου θά δοῦμε ἂν θά ἔρθει ἡ Παναγία σου νά σέ γλυτώσει».

«Ὅτι θέλετε κάνετε. Ἐγώ εἶμαι ἔτοιμος», ἀπάντησε ὁ μάρτυρας.

Βλέποντας τή σταθερότητα τῆς ἀπόφασής του καί μάλιστα ἐπειδή τοὺς ἦρθε πρὶν λίγο διαταγή ὅτι κινδυνεύει τό βασιλεῖό τους καί πρέπει νά προφθάσουν μικροί καί μεγάλοι νά ξεφύγουν ἀπό τοὺς ἐχθρούς, παραγμένοι ὅπως ἦσαν δέν

τοὺς περισσεύει ὥρα γιά νά τόν βασανίσουν, - αὐτό συνέβη κατὰ θεία παραχώρηση-, πῆραν τήν ἀπόφαση τοῦ ἀποκεφαλισμοῦ του τρεῖς ὥρες μετά τήν παρουσίασή του στό δικαστήριο.

Τόν ὡδήγησαν στόν τόπο τῆς ἐκτελέσεως δεμένο πισθάγκωνα. Οἱ ἀσεβεῖς τόν ἔβριζαν καί τόν ἐξευτέλιζαν. Αὐτός δέ ὁ γενναίψυχος δέν περπατοῦσε ἄργά, ἀλλά ἔτρεχε μέ χαρούμενο πρόσωπο καί μέ μεγάλη ἀγαλλίαση. Ὅσους χριστιανούς συναντοῦσε στό δρόμο του τοὺς ἀποχαιρετοῦσε λέγοντας «νά ἔχετε ὑγεία» καί πηγαινε πρόθυμα παρακαλώντας γιά τό θεῖον ἔλεος, σάν νά πηγαινε σέ

χαρά καί πανήγυρη μέ τή σκέψη ὅτι πρόκειται νά χύσει τό αἷμα του γιά τήν ἀγάπη τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Μέ τόσο θάρρος στεκόταν τήν ὥρα τοῦ ἀποκεφαλισμοῦ του πού προκάλεσε ἐκπληξη στοὺς παρευρισκομένους Ἀγαρηνοὺς. Κανένας δέν τομοῦσε νά τοῦ κόψει τό κεφάλι, δέν ξέρω τί σκέφτονταν, ἀλλά προφασίζονταν ὅ ἓνας καί παρακινοῦσε τόν ἄλλο νά κάνει τήν ἐκτέλεση. Δέν βρέθηκε κανένας ἀπό τή συνοδεία νά τοῦ κόψει τό κεφάλι, μόνον ἓνας ἀρνητῆς τοῦ Χριστοῦ πού ξεπέρασε τοὺς ἄλλους στήν κακία. Αὐτόν κάλεσαν καί αὐτός σήκωσε τό ξίφος κατὰ τοῦ μάρτυρα, ὁ ἀθεόφοβος.

Μέ τόν ἀποκεφαλισμό τελείωσε τή ζωή του ὁ ὁσιομάρτυρας Προκόπιος στίς 25 Ἰουνίου τό 1810 ἡμέρα Σάββατο. «Σαββάτισε», ἀναπαύθηκε δηλαδή καί ἄφησε τήν πρόσκαιρη αὐτή ζωή γιά χάρη τῆς αἰώνιας καί ὑπερευφρόσυνης παίρνοντας τό στεφάνι τοῦ μαρτυρίου ἀνταλλάσσοντας τά φθαρτά μέ τά αἰώνια.

Εἶθε μέ τίς πρεσβεῖες του νά ἀξιωθοῦμε καί ἐμεῖς τά αἰώνια ἀγαθὰ. Ἀμήν.

(πηγή: Γραμμένα ἀπό τόν Ἱεροδιδάσκαλο τῆς Σμύρνης Χρύσανθο. Μεταφορά στή δημοτική καί διασκευή VatopaidiFriend)

Ὁ Γέροντας Ἡρωδίων

(1904-1990)

Ὁ Ρουμάνος,
ὁ διὰ Χριστόν σαλός
τῆς ἀγιορείτικης ἐρήμου
τῆς Καψάλας

Τοῦ Ἀρχιμ. Σεραφεῖμ Δημόπουλου

Ἐδῶ καί πολύ καιρό εἶχα ἀκούσει γιά τόν πατέρα Ἡρωδίωνα. Τόν θαυματοργό, τόν διὰ Χριστόν σαλό τῆς ἀγιορείτικης ἐρήμου τῆς Καψάλας.

Ἀπό σκόρπιες πηγές περισυνέλεξα ὀλίγα πτωχά στοιχεῖα τῆς ζωῆς του τά ὁποῖα προσφέρω εἰς τοὺς εὐσεβεῖς χριστιανούς διὰ νά γνωρίζουν ὅτι εἰς τοὺς ἔσχατους αὐτοὺς καιροὺς, ὁ Θεός δέν μᾶς ἐγκατέλειπε, ἀλλά μᾶς ἔδωκεν ἰσχυρά στηρίγματα εἰς τήν γῆ καί διαπύρους πρεσβευτάς εἰς τοὺς οὐρανοὺς.

Γεννήθηκε τό 1904 εἰς τήν Ρουμανία εἰς τήν ἐπαρχία Ὀρντάσεστ. Ὁ πατέρας του, λεγόταν Πέτρος Μαντούφ, ἡ μητέρα του Ἑλένη. Ἦταν πτωχοί, ἀλλά τίμιοι ἄνθρωποι. Ὁ Πέτρος δούλευε στά χωράφια, ἔβασκε τά λιγοστά του πρόβατα, ἔτρωγε δηλαδή τό ψωμί του ἐν ἰδρώτι τοῦ προσώπου του. Ὁ Θεός τοῦ χάρισε ἕνα γιουί, τόν Ἰωάννη. Ἦταν ἕνα ἀθῶο καί φιλότιμο παλληκάρι. Ψηλός, γεροδεμένος, μέ γαλανά φωτεινά μάτια. Βοηθοῦσε τόν πατέρα του στά πρόβατα καί καλ-

λιεργοῦσαν μαζί τά χωράφια. Ὁ Ἰωάννης εἶχε μία ἔντονη θρησκευτική φύση. Ἦταν φιλήρμος χαρακτήρας. Τοῦ ἄρεσε νά ἀκούει ἱστορίες γιά μεγάλους ἐρημίτες, πού ἀσκήτευαν στά σπήλαια καί σέ μικρές καλύβες πού ἔφτιαχναν ἀπό κορμούς δένδρων στά Καρπάθια ὄρη καί ἡ καρδιά του καίγόταν νά τοὺς μιμηθεῖ. Τοῦ ἔλεγαν οἱ γεροντότεροι ὅτι στήν Ἑλλάδα ὑπάρχει ἕνα ὄρος, ὡσάν ἕνας νομός εἰς τόν ὁποῖο ὑπάρχουν μόνο μοναστήρια, σκήτες καί φτωχικές καλύβες πού ἐδῶ καί χίλια χρόνια περίπου ζοῦν μόνο ἀσκητάδες. Ὁ πρῶτος ἐρημίτης τοῦ Ἁγίου Ὁρους λεγόταν Πέτρος. Ἦταν στρατηγός καί φίλος τοῦ αὐτοκράτορα τοῦ Βυζαντίου Νικηφόρου Φωκά. Ὁ ἐρημίτης Πέτρος ζοῦσε ἀσκητικά σέ μία σπηλιά καί πολύ βασάνιζε τό σῶμα του. Πολύ τόν ταλαιπωροῦσαν οἱ δαίμονες.

Ἡ Μητέρα τοῦ Θεοῦ, τοῦ παρουσιάστηκε σέ ἕνα ὄραμα γεμάτο φῶς καί τοῦ εἶπε: Ἐχε ὑπομονή στίς παγίδες καί τά βέλη τοῦ ἐχθροῦ ἐκλεκτέ μου. Τό ὅρος αὐτό εἶναι δικό μου. Τό ἐζήτησα ἀπό τόν Υἱόν μου, καί αὐτός μοῦ τό ἔδωσε. Ἐδῶ θά ἔρχονται νά κατοικοῦν ὅσοι θέλουν νά ἀφιερωθοῦν εἰς τόν Θεό. Ὅσο ζοῦν θά ἔχουν τήν προστασία μου. Θά τοὺς τρέφω καί θά τοὺς συντηρῶ. Δέν θά τοὺς λείψει τίποτε. Καί ὅταν φύγουν ἀπό τόν κόσμον αὐτό, θά τοὺς δωρήσω τήν βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Θά τό κάμω γνωστό καί ἐνδοξο σ' ὅλον τόν κόσμον. Βασιλιάδες καί ἄρχοντες θά ἔρχονται ἐδῶ νά προσκυνοῦν. Γυναῖκα δέν θά πατήσῃ τό πόδι της ἐδῶ. Μόνον ἐγώ θά βασιλεύω, κανένας βασιλιάς ἢ ἄρχοντας θά βασιλεύσῃ ἐδῶ.

Ἡ καρδιά τοῦ Ἰωάννη σκίρτησε. Ἄραγε πῶς ἐγώ θά τά καταφέρω νά πάω στό Ἅγιον Ὅρος; Μὲ τί μέσον; Μὲ τί τρόπο; Δέν θά μέ ἀναζητήσουν οἱ γονεῖς μου; Δέν θά μέ εὗρουν; Ὅμως ὁ Ἰωάννης τό ἀποφάσισε. Φεύγει λοιπόν ἀπό τό σπίτι του, ἔρχεται στή Μαύρη Θάλασσα, εὕρισκε ἕνα πλοῖο, καί μέ τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ, ἔρχεται εἰς τό Ἅγιον Ὅρος. Ὅμως θέλει νά ἰδῇ, νά μελετήσῃ, νά κατανοήσῃ τή ζωὴ ἐδῶ. Ἐτσι γίνεται ἐργάτης στή Μονή Καρακάλλου. Δουλεῦε στοὺς λαχανόκηπους, στίς ἐλῆς. Σέ κάθε ἐργασία. Πάντα πρόθυμος, πάντα γελαστός, πάντα χαρούμενος. Αὐτὴ ἡ χαρά εἶναι τό χαρακτηριστικό του καί τόν συνο-

δεύει σέ ὅλη του τὴ ζωὴ. Ἐπειτα ἀποφασίζει νά συναριθμηθεῖ σέ μία μοναχικὴ συνοδεία. Πρῶτα ἀσκητεῦε στό Μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Διονυσίου. Τί τὸν εἴλκυσε ἐδῶ; Τό αὐστηρὸ τυπικό, οἱ ζηλωτὲς ἀσκητὰδες καί τὰ λείψανα τῶν Ἀγίων. Ἐδῶ σώζεται, πολῦτιμος θησαυρός, τό δεξιό χέρι τοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου. Τό χέρι μέ τό ὁποῖο ἐβάπτισε τόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό. Ὅμως ὁ Ἰωάννης θέλει νά γνωρίσῃ καί νά ζήσει καί σ' ἄλλες μοναχικὲς παλαιστρες. Ἐτσι ἀφήνει τό ἀγιασμένο αὐτό μοναστήρι κι ἔρχεται στό μοναστήρι τοῦ Φιλοθέου.

Ἐδῶ μένει ἄρκετο καιρό. Γυμνάζεται στοὺς πνευματικούς πολέμους. Δέχεται τά βέλη τοῦ ἐχθροῦ καί ἀπαντᾷ ὡσάν γενναῖος στρατιώτης. Ἡ καρδιά του γίνεται ἕνα πεδίο βολῆς. Ἐνα ἀναπεπταμένο πεδίο μάχης. Ἀπὸ τὴ μιά μεριά οἱ δαίμονες. Τὸν πολεμοῦν μέ ὅλη τους τὴ δύναμη, μέ ὅλο τους τό μῖσος. Καί ἀπὸ τὴν ἄλλη ὁ ἥρωικός ἀγωνιστής. Δέν πολεμáει τὸν ἐχθρό μέ ὁρατὰ ὅπλα. Ὁ πόλεμος δέν εἶναι ὁρατός. Εἶναι ἀόρατος. Τὸν πολεμáει μέ πνευματικὰ ὅπλα. Νηστεία, ὑπομονή, σιωπὴ, ταπείνωση, ἀγρυπνία, μελέτη τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ ἰδιαίτερα τὸν πολεμáει μέ τὴν προσευχή. Διὰ τὸν μοναχὸ ἡ προσευχὴ εἶναι τό πρῶτο του θέμα. Ἐάν ἐπιτύχῃ εἰς τὴν προσευχή, ἐπέτυχῃ εἰς τοὺς στόχους τους. Ἐάν ἀποτύχῃ εἰς τὴν προσευχή, ἔχει κάμει μεγάλα ρήγματα ὁ ἐχθρὸς εἰς τό κάστρο τῆς ψυχῆς του, καί πρέπει νά βιασθῇ γιὰ νά κερδίσει τό χαμένο ἔδαφος. Ἐδῶ εἰς τό Ἅγιον Ὅρος οἱ μοναχοὶ προσεύχονται μέ μιά ἀπλή προσευχὴ ποὺ ἐγινε ἀληθινὴ ἐπιστήμη. Προσεύχονται μέ τὴν προσευχὴ «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησον ἡμᾶς». Ὁ Μακάριος ὁ Αἰγύπτιος ρώτησε τὸν ἄγγελο. «Πῶς πρέπει ἐμεῖς οἱ μοναχοὶ νά προσευχώμεθα;» Καί ὁ ἄγγελος τοῦ ἀπάντησε: «Ἐάν ὁ μοναχὸς εἶναι γραμματοφόρος, νά διαβάξῃ τό ψαλτήριον. Ἐάν εἶναι ἀγράμματος, νά λέγῃ τὴν ἀπλή προσευχὴ, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησον ἡμᾶς». Ὅμως πολλοὶ γραμματοφόροι προτιμοῦν νά προσεύχονται μέ τὴν ἀπλή αὐτὴ προσευχὴ, παρὰ μέ τό Ψαλτήριον.

Ὁ μοναχὸς ὅλο τὸν χρόνον τῆς ζωῆς του, λέγει αὐτὴ τὴν εὐχὴ. Αὐτὴ ἡ προσευχὴ ὁμοιάζει μέ τὴν ἡσυχὴ ἀπαλὴ βροχὴ. Ἡ ἡσυχὴ βροχὴ ποτίζει

σιγά-σιγά τήν γῆ καί ἡ γῆ καρποφορεῖ. Ἡ καρρακτώδης βροχή δέν βοηθάει τή γῆ νά καρποφορήσει. Παρασύρει τό χῶμα, τήν λίπανση, τούς σπόρους.

Ἄλλο παράδειγμα. Ὄταν τό ζεστό νερό κυκλοφορεῖ εἰς τά σώματα τοῦ καλοριφέρ πάντοτε, ὅλο τό δωμάτιο θερμαίνεται. Ἐάν τό ζεστό νερό σταματήσῃ νά κυκλοφορεῖ εἰς τό καλοριφέρ, ὅλο τό δωμάτιο ψυχραίνεται. Ὄταν εἰς τήν καρδιά κυκλοφορεῖ πάντοτε τό γλυκύτατο ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ καρδιά θερμαίνεται μέ θεία θέρμη καί διά τῆς καρδίας, κάθε κύτταρο, κάθε μέλος τοῦ σώματος θερμαίνεται, εξαγνίζεται ἀπό κάθε ρυπαρό λογισμό, ἀπό λογισμούς μίσους, μνησικακίας, ἐκδικήσεως, φθόνου, ζηλοφθονίας, ὑπερηφάνειας, οἰήσεως, ἀλαζονείας, φιλοδοξίας, φιλοπρωτείας, κοιλιοδουλείας, πολυφαγίας, καλοφαγίας, φιλυντίας, ραθυμίας, ἀκηδίας, ὀκνηρίας, περιεργείας, πολυπαραγμοσύνης, θλίψεως, μελαγχολίας, ταραχῆς, νευρικότητας, ἀνυπομονησίας καί κάθε πάθους μικροῦ ἢ μεγάλου. Ὅμως ἐσκέφθῃ ὁ ἀσκητής μας ὅτι ἐδῶ εἰς τό μοναστήρι μέ τούς τόσους θορύβους, δέν μπορεῖ ἡ ψυχὴ νά καλλιεργήσῃ τήν καρδιακή προσευχή, διά τοῦτο δέ ἀνεχώρησε ἀπό τό μοναστήρι καί ἦλθεν εἰς τήν ἔρημον τῆς Καψάλας, εἰς τήν ὁποῖαν πολλοί μοναχοί καί πολλοί Ρουμάνοι ζοῦσαν ἡσυχαστικόν βίον, μέ ἀπόλυτη σιωπή, ἀπομόνωση, νηστεία, εἶχον δέ καί πρόσφορους περιστάσεις διά τήν νοερά ἢ καρδιακή προσευχή. Μέ πολύ προσοχή κατεσκόπευσε τά καλύβια, τίς σκῆπτες, τίς μικρές συνοδείες καί ἡ ψυχὴ του ἀναπαύθηκε σέ ἕνα κελλί πολύ ἀπομονωμένο, τοῦ Ἀγίου Δημητρίου, ἀπέχει σαράντα λεπτὰ ἀπό τό δρόμο. Ἦταν δέ παντελῶς ἔρημο, ἀκατοίκητο, μισοερεπιωμένο. Τά παράθυρα κατεστραμμένα, οἱ πόρτες ἐπίσης, οἱ λαμαρίνες ἐπίσης. Ὄταν φυσοῦσε ἄνεμος, σφύριζε μέσα στό κελλί, ὅταν χιονίζει, τό κελλί ἦταν πάντα χιονισμένο μέσα. Ὁ π. Παΐσιος γνωρίζοντας τήν κατάσταση τοῦ κελλιοῦ του, τοῦ ἔστειλε τρεῖς ὑποτακτικούς του, νά τοῦ τό διορθώσουν.

Ἐκεῖ ἔζησε σαράντα ὁλόκληρα χρόνια. Μόνος. Μονώτατος. Ἐρημος. Ἀπλησίαστος ἐρημίτης. Δέν περιποιοῦταν καθόλου τόν ἑαυτόν του. Ποτέ του δέν πλύθηκε. Ποτέ του δέν φρόντισε νά εὕρῃ ἕνα

καλό ροῦχο. Δέν ἔπαιρνε καμιά μέριμνα διά τροφή. Πατέρες ἀπό τά γειτονικά κελλιά, Ἕλληνες καί Ρουμάνοι, τοῦ ἄφηναν εὐλογίες καί μέ αὐτές συντηρεῖτο.

Σαράντα χρόνια μελέτης τοῦ Θεοῦ.

Σαράντα χρόνια καρδιακῆς προσευχῆς.

Σαράντα χρόνια πάλευε μέ τά στοιχεῖα τῆς φύσεως καί μέ τούς δαίμονες.

Ἀπό ἔγκλειστος καί ἡσυχαστής ἔγινε κατά Θεόν σαλός. Κατά Θεόν τρελλός. Παλαβός, θεοπάλαβος. Ἐλεγε τοῦ κόσμου τίς τρέλλες, ἀσυναρτησίες, ἔκαμε τρελλές χειρονομίες. Δέν ἦταν εὐγενής. Στούς περιεργούς πολύ ἀπότομος. Ὄταν τούς ἔδιωχνε καί δέν φεύγανε, τούς περιποιοῦταν μέ βρισιδί.

Τά τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του, κατάλαβαν τί θησαυρός ἦταν. Τί θησαυρό ἐκρυβε. Τί διορατικά καί προφητικά χαρίσματα ἐκρυβε καί πολλοί τόν ἐπεσκέπτοντο καί αὐτός ἔκαμε συγκατάβασι καί τούς δεχόταν.

Ἀναφέρει ἕνας. Ἀγοράσαμε μακαρόνια, μπισκότα, ἀχλάδια, ροδάκινα, ντομάτες καί πήγαμε νά τόν δοῦμε.

Μᾶς δέχθηκε. «ὦ, εὐχαριστῶ καλοί πατέρες. Εὐχαριστῶ πολύ». Τοῦ δώσαμε τά δῶρα μας. Κόβει τά μπισκότα μικρά μικρά κομματάκια καί τά πετάει εἰς τόν ἀέρα. «Νά φᾶνε τά πουλάκια». Ἐπειτα, κομματιάζει τά μακαρόνια καί τά πετάει σ' ὅλες τίς κατευθύνσεις. Ἐπειτα, παίρνει τά ἀχλάδια, τά ροδάκινα, τίς ντομάτες καί τίς πετοῦσε στούς τοίχους τοῦ κελλιοῦ του. «Τά χρειαστήκαμε» ἔλεγαν.

Μέσα, δέ τό κελλί του, μή χειρότερα. Στούς τοίχους χυμένοι καφέδες, πορτοκαλάδες. Στό δάπεδο σέ ὕψος τριάντα ἑκατοστῶν, πεταμένα κου-

τιά κονσέρβας όλων τῶν εἰδῶν, φυάλες ἀπό πορτοκαλάδες, πόματα, καί σκουπίδια πολλῶν εἰδῶν.

Καί οἱ σύντροφοι του νά ζοῦν εἰρηνικά καί νά κυκλοφοροῦν ἐλεύθερα, ἄφοβα. Σαῦρες, σαμιαμίθια, κατσαρίδες, μύγες, ποντίκια. Ὅλων τῶν εἰδῶν καί ὅλων τῶν μεγεθῶν.

Καί ὁ καλὸς μας Ἡρωδίων νά κινεῖται καί νά ζῇ μ' αὐτά, μονιασμένος καί συμφιλιωμένος.

Εἶχε τό διορατικό χάρισμα. «Ἐσύ, εἶσαι ἀπὸ τὴν Κέρκυρα» λέγει σέ ἕναν.

«Ἐσύ νά πᾶς στὴ Συκιά», λέγει σέ ἄλλον. Σέ ποιά συκιά, διερωτῶταν. Συκιά λέγανε τό χωριό του.

Σάν τόν Ἀδάμ, προτοῦ ἁμαρτήσῃ εἶχε ἐξουσία εἰς τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως, τὰ διέτασε καί αὐτὰ πειθαρχοῦσαν. Τόν ἐπεσκέφθη κάποτε ἕνας εὐσεβῆς καί συνομίλησαν πολὺ ὥρα στό κελλί. Ὅταν τελείωσε ἡ συζήτηση καί βγῆκαν ἔξω, νά τόν κατευοδώσῃ, τόν βλέπει μελαγχολικό. Αἰτία, ὁ συννεφιασμένος οὐρανός. Τό παρατηρεῖ αὐτό ὁ πατέρας μας καί τοῦ λέγει. «Σέ βλέπω μελαγχολικό. Θέλεις νά σκορπίσω τὰ σύννεφα;» Ὑψώνει τὰ μάτια του εἰς τοὺς οὐρανοὺς καί δίδει διαταγὴ εἰς τὰ σύννεφα: «σκορπισθεῖτε». Τὰ σύννεφα σκορπίστηκαν καί φάνηκε ζεστός ὁ ἥλιος. Ρωτᾷ πάλι. «Θέλεις νά πῶ στὴ γῇ νά φυτρώσουν λουλούδια;» «Ὁχι, ὄχι» λέγει τρομοκρατημένος.

Τόν ἐπεσκέφθη ἕνας θεοσεβῆς καί τοῦ ἔδωσε δύο εἰκονίδια: «Πάρτα γιὰ τὰ παιδιὰ σου», «Μά δέν ἔχω δύο παιδιὰ, ἕνα ἔχω», «Πάρτα, πάρτα...» Μετὰ ἕνα ἔτος, ἀπέκτησε καί δεύτερο παιδί.

Ἐνα ἀπόγευμα, εἶχε βγεῖ στόν ὑποτυπώδη του κῆπο διὰ νά φυτεύσῃ κουκιά. Ὅμως ψιλόβρεχε. Ὑψώνει τὰ βλέμματα εἰς τόν οὐρανὸ καί λέγει: «Σταμάτα». Καί ἡ βροχὴ σταμάτησε. Ὅταν φύτεψῃ τὰ κουκιά, ὑψώνει τὰ μάτια εἰς τόν οὐρανὸ καί λέγει: «Τώρα βρέξε». Καί ἄρχισε νά βρέχει.

Δέν τόν εἶδαν ποτὲ νά μεταλάβῃ. Τό συμβαίνει;

Ἡ ἄγγελος ἐξ' οὐρανοῦ τοῦ μετέδιδε τὴν Ἁγία Κοινωνία, ὅπως συνέβαινε εἰς τοὺς ἐρημίτες πού κατοικοῦσαν εἰς τὰ βάθη τῆς Αἰγυπτιακῆς ἐρήμου, ἢ εἶχε δεχθεῖ τὴν Θεία Χάρι τόσο ἔντονα ὥστε νά μὴ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὴν Χάρη πού παρέχουν τὰ Μυστήρια.

Εἰς τὴν σωματικὴ διάπλαση ἦταν εὖσωμος, εὐθυτενής, μέ ὀλίγα γένεια, τῆδε κακεῖσε φυτωμένα.

Εἶχε ἀπαλὰ, φυσιολογικά καί συμπαθητικά χαρακτηριστικά. Πάντοτε χαμογελαστός. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν γαλανοί, μεγάλοι, λαμπεροί. Ὀλόκληρος ἔλαμπε. Πολλές φορές τό πρόσωπό του φωτιζόταν ἀπὸ τό Θεῖο Φῶς, καί τότε δέν μπορούσες νά τόν ἰδῇς κατὰ πρόσωπον.

Ὅταν παραγέρασε, τόν πῆρε ὁ πατήρ Μελέτιος, Ρουμανός κατὰ τὴν φυλὴν, τόν γηροκόμησε. Ὅταν δέ ἐκοιμήθῃ ἐν Κυρίῳ τὴν 12η Δεκεμβρίου 1990 τόν ἔθαψε.

Ὁ πατήρ Μελέτιος τόν ἔκαμε μεγαλόσχημο καί τοῦ ἔδωσε τό ὄνομα Ἡρωδίων.

Ὁ Ἅγιος Ἡρωδίων, ἦταν μαθητὴς τοῦ Παύλου. Πιστός μαθητής. Ἐχειροτονήθη πρεσβύτερος καί ἐπίσκοπος καί διορίσθη ἐπίσκοπος Νέων Πατρῶν. Ἦταν ζηλωτής, διὰ τοῦτο καί οἱ εἰδωλόλατρες μέ τοὺς Ἰουδαίους ἀφοῦ τόν κατατυράννησαν, τοῦ ἀπέκοψαν τὴν κεφαλὴ.

Ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ λειψάνου τοῦ γέροντα Ἡρωδίωνα ἐγίνε ἐπτὰ χρόνια ἀργότερα, ἡ δὲ ἁγία του κᾶρα φυλάσσεται εἰς τό κελλίον τοῦ πατρὸς Μελετίου.

Ὁ πατήρ Μελέτιος εἶναι σήμερον ὑπερογδοηκοντοῦτης, μιμητὴς τοῦ γέροντα Ἡρωδίωνα. Μιμεῖται καί τὴν σαλότητά του.

Ὁ Θεὸς διὰ πρεσβειῶν τοῦ Ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἡρωδίωνος, εἶθε νά ἐλεήσῃ καί τὴν ἁμαρτωλὴ μας ψυχὴ καί νά μᾶς ἀξιῶσῃ τῆς ἐπουρανίου βασιλείας καί τῶν ἐπουρανίων του ἀγαθῶν. ΑΜΗΝ.

πηγή: gerontes.wordpress

ΜΙΑ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ: Ἡ θαυμαστή ἱστορία τοῦ Μάρκου

Προσέξτε τήν παρακάτω ἀληθινή ἱστορία. Εἶναι μία ἰδιαίτερη ἱστορία πού παραμένει πάντοτε ἐπικάιρη, ἀφοῦ ἀναφέρεται σέ ἓνα «καυτό» θέμα καί τελικά στήν αἰωνιότητα...

Ὁ Μᾶρκος, ἓνα παιδί πανέμορφο στήν κυριολεξία, μέ μία πολύ καλή δουλειά, παντρεμένος μέ μία κοπέλα τήν Μ., ἐπίσης πολύ ὁμορφη, μορφωμένη, μέ μία πολύ καλή δουλειά, ζοῦν τόν ἔρωτα τους, ὁ ὁποῖος πολύ σύντομα πρόκειται νά ὀλοκληρωθεῖ μέ τόν ἐρχομό ἑνός παιδιοῦ. Καί ἐδῶ, καλό εἶναι νά ἀναφέρουμε, πώς ὁ Μᾶρκος εἶναι πάρα πολύ συνειδητός καί πιστός Χριστιανός, συμμετέχει δέ πολύ ἐνεργά στή λειτουργική ζωή τῆς Ἐκκλησίας. Ὅταν ἡ Μ. ἦταν σέ προχωρημένη ἐγκυμοσύνη, μαθαίνουν ὅτι ὁ Μᾶρκος πάσχει ἀπό μία μορφή μῆ ἰάσιμου καρκίνου. Σέ μία ἐβδομάδα περίπου, ἡ Μ. ἀποβάλλει, καί μένουν οἱ δύο τους νά παλεύουν μέ τίς χημειοθεραπείες, τίς ἀκτινοβολίες, καί τά πῆγαινε-ἔλα στά νοσοκομεία. Μετά περίπου ἀπό ἓνα χρόνο, ὁ Μᾶρκος πεθαίνει στήν ἡλικία τῶν 30 ἐτῶν, ἀφήνοντας μόνη καί ἄκληρη τήν πολυαγαπημένη του γυναῖκα τή Μ.

Βλέποντας, ἐπιφανειακά τά γεγονότα ἓνας ἄθεος, θά ἀναφωνήσει: Δέν σᾶς τά εἶπα ἐγώ; Δέν ὑπάρχει Θεός. Ἄν ὑπῆρχε, δέν θά ἐπέτρεπε ποτέ αὐτή τήν ἀδικία καί μάλιστα σ' ἓναν «δικό» Του. Εἶναι προτιμότερο ὅμως νά ἀφήσουμε, νά μᾶς ἀναφέρει τά γεγονότα ἡ ἴδια ἡ γυναῖκα του, ὥστε νά μπορέσουμε νά καταλάβουμε καλύτερα. Ἀκολουθοῦν κάποια ἀποσπάσματα ἀπό μερικά email πού μᾶς ἔστειλε ἡ γυναῖκα του:

«Ὁ καημένος ὁ Μᾶρκος, μέ τίς τόσες εἰρωνεῖες πού τοῦ ἔκανα, δέ μοῦ ἔλεγε πάντα τί διαβάζει.. Θυμᾶμαι εἶχε ἓνα σκληρόδετο μπορντό προσευχητᾶριο, τώρα πού τό βλέπω, γράφει: Ἱερά Μονή

Προφήτου Ἡλίας Πρεβέζης, οὔτε ξέρω πού τό βρῆκε, ἔξι χρόνια πού ἤμασταν μαζί, οὐδέποτε πῆγε στήν Πρέβεζα... Μετά τό ἀπόγευμα, πού γυρίζαμε στό σπίτι καί τρώγαμε, γιά νά ξεκουρασθεῖ, διάβαζε ἑσπερινό, ἀπόδειπνο καί ἄλλα. Περνοῦσα ἀπό τό καθιστικό, τόν κοιτοῦσα καί τοῦ κουνοῦσα τό κεφάλι. Τοῦ ἔλεγα: τί λές, τήν εὐχή, τήν εὐχή;» Ὁ γλυκός μου, γελοῦσε καί μοῦ ἔλεγε, «ναί τήν εὐχή, μόνο πού λέω, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἔλεψε τή Μ». Τό πόσο ἀγαποῦσε τό Χριστό, τό πόσο ἀσκεῖτο σέ πράγματα ἀδιανόητα σέ μένα, μέσα στόν ἐλάχιστο χρόνο του πόσο διά-

βαζε Πατερικά κείμενα. Διαβάζω τώρα, τή Θεολογία τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, καί βλέπω ὑπογραμμισμένα ἀπό τόν Μᾶρκο, τόσα καί τόσα πού μέ ξενίζουν: ἄκτιστο φῶς, οὐσία ἀμέθεκτος, ἐνέργειες... Τώρα τράβηξα ἄλλο του βιβλίο, ὑπογραμμισμένο παντοῦ, λέει: Ἁγίου Μαξίμου Ὁμολογητοῦ, 400 Λόγοι περί Ἀγάπης. Αὐτό, πλήν τῆς εἰσαγωγῆς, πού εἶναι λίγο στρυφνή, φαίνεται βατό ἀκόμα καί γιά ἀδαεῖς ὅπως ἐγώ... Καί τώρα, πλαίϊ στά σχετικά μέ τό ἀντικείμενό του, βλέπω τόσα Πατερικά καί μένω ἐκπληκτική. Φιλοκαλία, πού οὔτε ξέρω τί εἶναι, πολλά Ἁγιορειτῶν, καί ἀρκετά, κι αὐτό μοῦ κάνει ἐντύπωση γιατί δέν τόν γνωρίζω, τοῦ Μητροπολίτη Ναυπάκτου, ἐνός Ἱεροθέου... Εὐτυχῶς πού πρόλαβα καί σέ βρῆκα πρὶν μονάσεις, τοῦ ἔλεγα. Καί ἀπαντοῦσε: «Ὁ ἱερός Χρυσόστομος λέει, πῶς δέν ὑπάρχει διαφορά. Ὅ,τι κάνουν οἱ μοναχοὶ ἰσχύει καί γιά ἡμᾶς στόν κόσμον». Τώρα, πού δέν μᾶς ἀκούει, σκέφτομαι γιατί; Γιατί τοῦ φύλαγε τέτοιο θάνατο κι ἐγώ τό τέρας ζῶ; Δέν λέω πῶς ἤμουν καμιά ἄσθη, μά οὔτε τυπική μέ τήν ἐκκλησία ἤμουν, πλήρη ἄγνοια ἀπό τέτοια βιβλία εἶχα, ἄρα; Ξέραμε ἀπό τήν ἀρχή πῶς δέν ὑπάρχουν ἐλπίδες, στόν ἴδιο εἶπαμε πῶς ἦταν μιά ἰάσιμη μορφή. Δέν ξέρω ἂν τό εἶχε πιστέψει. Πάντως, τρεῖς μῆνες πρὶν τό τέλος, νοσηλεύομασταν στό ... Τόν πήραν γιά μιά τομογραφία. Ρώτησε τό γιατρό κι ἐκεῖνος τοῦ ἀπάντησε: «εἶναι πάρα πολύ δύσκολη ἡ περίπτωσή σου, μά στήν Ἱατρική ποτέ δέν λέμε ποτέ». Ἀπό τότε ἦταν σίγουρος. Κι αὐτή τή στιχομυθία τή μάθαμε ἀπό τόν γιατρό, ὄχι ἀπό τόν ἴδιο... Ὁ Μᾶρκος ἦταν ἡ περίπτωση πού ὁ πᾶστων στήριζε τό περιβάλλον κι ὄχι τό περιβάλλον τόν πᾶσχοντα. Ὁ Μᾶρκος ἦταν πάντα πολύ ἥρεμος, δέν ἀγχωνόταν κι ὅταν τόν ρωτοῦσα ἀπό πού ἀντλεῖ τή σιγουριά του, μοῦ ἔλεγε διάφορα πού δέν θυμᾶμαι, καί τό «καί πᾶσαν τήν ζωήν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα». Εἶχε πίστη, κι ὅταν τοῦ ἔλεγα, γιατί ἐγώ δέν μπορῶ νά δῶ, μοῦ ἔλεγε: «ὅταν προσεύχεσαι νά λές, Κύριε φώτισόν μου τό σκότος». Ὅταν κατέρρεα κι ἔβγαζα τή «μάσκα» τῆς ψυχραιμίας, μοῦ ἔδειχνε μιά εἰκόνα τῆς Παναγίας του ... πού εἶχε δίπλα του, καί μοῦ

ἔλεγε: «Μή στεναχωριέσαι, ἡ Παναγία, τῶν θλιβομένων ἡ χαρά, δέν θά σέ ἀφήσει. Ἐγώ θά γίνω καλά, μή φοβάσαι». Ἐνα βράδυ, ἔσπασα καί τοῦ εἶπα: «ἐγώ θά δώσω τέλος ἂν συμβεῖ κάτι τέτοιο, θά δώσω τέλος». Καί ξέρεις, σάν νά τόν χτύπησε ἠλεκτρικό ρεύμα, τά μάτια του γίναν ζωηρά καί μοῦ εἶπε: «τέλος; μήν τήν ξαναπείς αὐτή τή λέξη! θά δώσουμε τέλος νά χάσουμε τόν Παράδεισο;» Φοροῦσε πάντα ἕνα ξύλινο σταυρό μέ ἕνα πέτσινο λουράκι, δέν τόν ἔβγαζε ποτέ, οὔτε στή θάλασσα. Μέσα στά νοσοκομεῖα, κρατοῦσε στήν παλάμη του κι ἄλλον ἕναν. Οὔτε ὅταν ἀποκοιμιόταν δέν τοῦ ἔπεφτε. Ὅταν ἔκλαιγα, μοῦ ἔλεγε, κράτα τό σταυρό καί λέγε: «Σταυρέ τοῦ Χριστοῦ σῶσον ἡμᾶς τῇ δυνάμει σου», λέγε «χαῖρε Ξύλον μακάριον» καί ἄλλα πού δέν τά εἶχα ἀκούσει ποτέ οὔτε σέ λειτουργίες. Ἐξουθενωμένος ἀπό τόν πυρετό καί τίς θεραπείες, ἔλεγε: «σύ εἶ ἡ ὑπομονή μου Κύριε» καί μοῦ ἔλεγε νά τό λέω κι ἐγώ. Θυμᾶμαι ξεκάθαρα τίς τελευταῖες του φράσεις, μεσημέρι Δευτέρας 13 Σεπτεμβρίου. Ἦδη ἀπό τήν Κυριακή, μᾶς εἶπαν οἱ γιατροὶ πῶς πέρασε σέ γενικευμένη πολυοργανική ἀνεπάρκεια, μόνο ἡ καρδιά του τόν κρατοῦσε. Λίγες ὥρες ἢ λίγες μέρες μᾶς εἶπαν... Τό μεσημέρι τῆς Δευτέρας, ἄνοιξε τά μάτια του καί μοῦ εἶπε: «Νά ξαναπαντρευτεῖς, ν' ἀποκτήσεις τόν/τήν ... (τό παιδί πού δέν ἀπέκτησαν) καί νά τόν/τήν κάνεις νά ἀγαπήσει τήν ... (τήν ἰδιαίτερη πατρίδα του)». Ὅταν ἄρχισα νά ἔχω λυγμούς, μοῦ κρατοῦσε τό χέρι ἀδύναμα, καί μοῦ εἶπε, «μή φοβάσαι, εἶμαι καλά, ΕΙΚΩΝ ΕΙΜΙ ΤΗΣ ΑΡΡΗΤΟΥ ΔΟΞΗΣ ΤΟΥ». Αὐτά ἦταν τά τελευταῖα του λόγια. Ἐπεσε σέ κῶμα. Τρίτη 14 τοῦ Σεπτεμβρίου, 5:42 τό ἀπόγευμα ἔφυγε... Ὁχτώ περίπου μῆνες μετά, ὅταν στοιχειωδῶς ἐπανεντάχτηκα, τά εἶπα αὐτά τά λόγια στό Γέροντα στή Μονή Μ..... «Ἀχ παιδάκι μου, μοῦ λέει, νά ἤξερες τί σημαίνει αὐτό, νά ἤξερες πού εἶναι τώρα, κι ἐσύ κλαῖς...».

Αὐτός ἦταν ὁ ΜΑΡΚΟΣ!!! Καί γιά νά καταλάβουμε λίγο καλύτερα τί ἀκριβῶς συνέβη, ἄς σκεφθοῦμε τά ἑξῆς: Ὁ Μᾶρκος μέσα σέ μία ἔβδομάδα εἶδε μπροστά του νά ξετυλίγεται ἕνα προσωπικό δράμα. Εἶδε, ὁ ἀπόγονός του νά χάνεται. Ὅσοι ἔχουν ἐμπειρία ἀπό ἀποβολές σέ τέτοιο

στάδιο ἐγκυμοσύνης, γνωρίζουν γιά τί πράγμα μιλάμε. Καί σάν νά μήν ἔφθανε αὐτό, πρόβαλλε, ἀπειλητικά μπροστά του τό πρόσωπο τοῦ θανάτου, μέ μία λίαν ἐπώδυνη μορφή. Στή συνέχεια, εἶδε τό τέλος νά ἔρχεται καί σιγά-σιγά νά ἀποχωρίζεται ἀπό ὅτιδήποτε τόν συνδέει μέ τή ζωή. Καί μάλιστα αὐτό νά γίνεται μέσα σέ πόνους. Εἶδε ἀκόμη καί αὐτή του τήν ὁμορφιά νά χάνεται, νά πνίγεται μέσα στά «σχήματα» τῆς χημειοθεραπείας. Καί ὅλα αὐτά, ἐνῶς νά εἶχε καλὰ μέ τόν Θεό, ἦταν σωστός στίς ὑποχρεώσεις του. Καί ὅμως. Ὁ Μᾶρκος δέν λύγισε. Δέχτηκε τό σταυρό πού μᾶς ὑποσχέθηκε ὁ Χριστός. Τόν ἀγάπησε τό σταυρό του, τόν ἀγκάλιασε, τόν φίλησε καί τόν κουβάλησε πρόθυμα μέχρι τό τέλος. Ἄραγε εἶναι τυχαῖο πού ὁ Μᾶρκος «ἔφυγε» τήν ἡμέρα τῆς ὑψώσεως τοῦ Σταυροῦ, σταυροῦ πού τόσο ἀγάπησε ὥστε νά λείει κατά τή διάρκεια τῆς δοκιμασίας του, τούς Χαιρετισμούς τοῦ Σταυροῦ; Καί τί ἔγινε στό τέλος; Ἀπλά, γιά ἐμάς ἕνα θαῦμα! Τά τελευταῖα του λόγια ἦταν ἕνα ἀπόσπασμα ἀπό τή νεκρώσιμη ἀκολουθία, πού ὑποδήλωνε μέ σαφέστατο τρόπο, πῶς ἔφθασε τό καθ' ὁμοίωσιν, ὅτι

ἀγίασε. Θά μπορούσε νά πεῖ κάποιος πῶς παραληροῦσε. Ναι, θά μπορούσε νά εἶναι καί ἔτσι. Ἀλλά, ξυπνώντας κάποιος ἀπό κῶμα, προερχόμενο ἀπό πολυοργανική ἀνεπάρκεια, ἐφόσον ἄρχιζε νά παραληρεῖ, τό πῶς λογικό θά ἦταν νά χρησιμοποιεῖ στο παραλήρημά του φράσεις καί εἰκόνες πού χρησιμοποιοῦσε κάθε μέρα, καί νά τά συνδέει αὐτά μέ τρόπο ἀσυνάρτητο ἀρκετές φορές. Μόνο, πού στή προκειμένη περίπτωση, αὐτά τά λόγια, «Εἰκὼν εἰμί τῆς ἀρρήτου δόξης Του», δέν περιέχονται σέ ΚΑΝΕΝΑ προσευχήταριο, δέν λέγονται ἀπό κανέναν Χριστιανό, στίς προσευχές πού κάνει κατά τή διάρκεια τῆς ἡμέρας. Τό πῶς λογικό, ἐφόσον παραληροῦσε, θά ἦταν νά λείει διάφορες προσευχές πού συνήθιζε νά διαβάζει κάθε μέρα. Βέβαια, ὅλα ὅσα ἔλεγε ὁ Μᾶρκος ἦταν ἀπολύτως λογικά καί ἔβγαζαν νόημα... Δέν παραληροῦσε ὁ Μᾶρκος. Τί συνέβη; Τίποτα τό ἰδιαίτερο... Ἀπλά, ἔτσι «φεύγουν» οἱ ἄντρες, ἔτσι κοιμοῦνται οἱ ἅγιοι, ἔτσι παίρνει σάρκα καί ὅστά τό: «Χριστός Ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας...».

(πηγή: Ὁρθόδοξη Ὁμάδα Δογματικῆς Ἑρευνας
oparadeisos.wordpress.com
pentapostagma.gr)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ ΓΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΟΜΙΛΙΕΣ

♦ α) 16 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2011 ἡμέρα Κυριακή καί ὥρα 5:00 μ.μ. Ξεκινᾷ ἡ Παράκληση στήν Ὑπεραγία Θεοτόκο καί στίς 5.30 μ.μ. θά ὁμιλήσει ὁ Γέροντας Νεκτάριος Μουλατσιώτης μέ ἐπὶκαιρο θέμα, στήν αἴθουσα τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Μαρίνας Ἡλιούπολης. Στίς 8 μ.μ. στόν ἴδιο χῶρο, ξεκινοῦν οἱ ὁμιλίες ἀπό τό Γέροντα καί τόν π. Αὐγουστῖνο γιά νέους καί νέες ἄνω τῶν 18 ἐτῶν.

♦ β) 30 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2011 ἡμέρα Κυριακή καί ὥρα 5:00 μ.μ. Ξεκινᾷ ἡ Παράκληση στήν Ὑπεραγία Θεοτόκο καί στίς 5.30 μ.μ. θά ὁμιλήσει ὁ Γέροντας Νεκτάριος Μουλατσιώτης μέ ἐπὶκαιρο θέμα, στήν αἴθουσα τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Μαρίνας Ἡλιούπολης. Στίς 8 μ.μ. θά πραγματοποιηθεῖ στόν ἴδιο χῶρο, ὁμιλία γιά νέους καί νέες ἄνω τῶν 18 ἐτῶν.

ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟ ΤΗΣ ΦΥΣΗΣ

Διαθέτουμε έντελως φυσικά έλαια με βάση τό ελαιόλαδο
καί διάφορα βότανα τής φύσης

● **ΧΑΜΟΜΗΛΕΛΑΙΟ** Διευκολύνει τή θεραπεία τής ακμής, καθαρίζει τό δέρμα, θεραπεύει τά σκασμένα χέρια, καταπραϊντικό έκζεμάτων μέ κνησμό. Γιά Βρέφη: Κρυολόγημα τοῦ στήθους. Μασάζ στή κοιλιά γιά κολικούς. Μέ έντριβές βοηθά σέ νευραλγίες ή ρευματικούς πόνους, ανακουφίζει τά κουρασμένα χέρια καί πόδια. Θα ήρεμήσει καί τό έρεθισμένο δέρμα. Αντιφλεγμονικό, αντισπασμωδικό, καταπραϊντικό καί χαλαρωτικό μέ αντιαλλεργικές ιδιότητες. Χρήσεις: "Έλκος τοῦ στόματος" • Διάρροια • Δυσπεψία καί ξυνίλα • Αὔπνια • Σύνδρομο έρεθισμού τῶν έντέρων • Έλκος στομάχου.

● **ΛΕΒΑΝΤΕΛΑΙΟ** Ανακουφίζει τά ήλιακά έγκαύματα. Χρησιμοποιεῖται καί ως αντιηλιακό. • Μασάζ γιά: Μῦς πού πονᾶνε, κροτάφους, αὔχένα. Τρεῖς μέ τέσσερις σταγόνες στό ρόφημα, καταπολεμᾷ πονοκεφάλους, ήμικρανίες καί νευρασθένειες. • Μέ μασάζ πρίν τόν ὕπνο εἶναι ήρεμιστικό καί χαλαρωτικό.

● **ΑΓΡΙΟΡΑΔΙΚΕΛΑΙΟ** Μέ ἀπλή ἐπάλειψη σβήνει τίς δύσκολες ρυτίδες, τά καφετιά στίγματα τής ήλικίας, τίς μικρές ἐλιές, εξαφανίζει τίς βλεφαρίτιδες καί τίς "σακούλες" κάτω ἀπό τά μάτια. Τρεῖς μέ τέσσερις σταγόνες στό ρόφημα, κατεβάζει τή χοληστερίνη, τό σάκχαρο, βοηθάει στό συκώτι καί στήν κατακράτηση ὕγρων.

● **ΔΑΦΝΕΛΑΙΟ** Τό δαφνέλαιο εἶναι πλούσιο σέ βιταμίνη Ε καί λιπαρά ὅξέα. Τονωτικό τῶν μαλλιῶν, προστατεύει καί ἐνισχύει τή δομή τής τρίχας, τρέφει, δυναμώνει καί δίνει λάμψη στό μαλλιά. Ίδανικό γιά τήν αντιμετώπιση τής ἐποχιακής ή μόνιμης τριχόπτωσης γιά ἄνδρες καί γυναῖκες. Χρήση: Μασάζ γιά τό δυνάμωμα τῶν μαλλιῶν. Κάντε ἀπαλό μασάζ μέ μιά ποσότητα στό τριχωτό τοῦ κεφαλιοῦ γιά 2-3 λεπτά, ἀφήστε το νά δράσει γιά μισή ὥρα καί ξεπλύνετε στή συνέχεια.

● **ΒΑΛΣΑΜΕΛΑΙΟ** Μέ μιά ἀπλή ἐπάλειψη. Ανακουφίζει καί θεραπεύει ἄμεσα: πληγές, έγκαύματα, κισσούς, φλεγμονές, έρεθίσματα, κνησμούς, τοιμήματα ἐντόμων, δερματοπάθειες, σκασίματα σέ πτέρνες καί ἀγκῶνες, αἱμορροῖδες, ρευματισμούς, ἀρθριτικά. Τρεῖς σταγόνες στό ρόφημα ἀνακουφίζει τό έλκος στομάχου τήν διάρροια, ἐσωτερικές φλεγμονές, καούρες, ἐσωτερικές αἱμορροῖδες. Εἶναι τονωτικό γιά τήν ἀποκατάσταση τοῦ νευρικοῦ συστήματος.

● **ΡΙΓΑΝΕΛΑΙΟ** Κατάλληλο γιά: Μύκητες Νυχιῶν, Ψωρίαση, Πιτυρίδα, Κασίδα, Αρθρίτιδα, Σμηγματόρροια, Λειχήνες, Ψείρες. Ἡ ἰσχυρή ἀντική καί αντιβακτηριδιακές ιδιότητες βοηθοῦν στίς δερματικές λοιμώξεις. Τρεῖς μέ τέσσερις σταγόνες στό ρόφημα, βελτιώνει καί βοηθά τό ἀναπνευστικό καί σκοτώνει τά μικρόβια. Αντιπαρασιτικό βοηθά σέ προβλήματα πέψης. Μπορεῖ νά ἐνισχύσει τό ἀνοσοποιητικό σύστημα. Εἶναι ἀποτοξινωτικό. Τό ριγανέλαιο ἔχει ἀντιοξειδωτικές ιδιότητες γιά τίς ὁποῖες πιστεύεται ὅτι παίζουν καθοριστικό ρόλο στήν πρόληψη πολλῶν μορφῶν καρκίνου. Εἶναι μιά καλή πηγή σιδήρου, μαγνητίου καθῶς καί ἀσβεστίου.

Θεραπευτικές αλοιφές με άγνό κερι, έλαιόλαδο, & θεραπευτικά βότανα

Συσκευασία 200 gr: Τιμή 8 €

- **ΑΝΑΛΓΗΤΙΚΗ** για πόνους αὐχένα, γονάτου, ρευματισμούς & αρθριτικά.
- **ΚΡΥΟΛΟΓΗΜΑ** για τή γρίπη καί τό κρυολόγημα & τήν ψύξη.
- **ΚΟΥΡΑΣΜΕΝΑ ΠΟΔΙΑ** για ὀρθοστασία & ἔντονη κούραση.
- **ΕΠΟΥΛΩΣΗ ΠΛΗΓΩΝ** για πολύ σκασμένα χέρια, κατακλίσεις κλπ.

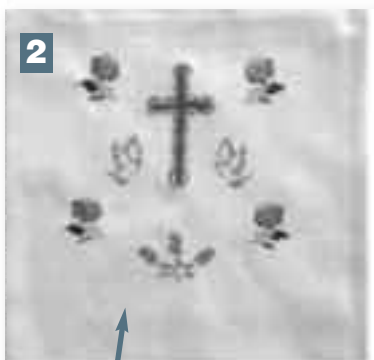
**ΕΝΥΔΑΤΙΚΕΣ
ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΕΣ**
κρέμες με άγνό κερι,
έλαιόλαδο
καί αἰθέρια ἔλαια.

Συσκευασία 30 gr:
Τιμή 5 €

ΝΕΑ θήκη (φάκελλος) για τό πρόσφορο

1

2

3

Φάκελλος σέ 3 διαφορετικά
σχέδια διάσταση 33X33 cm,
Τιμή: 15 €

Θήκη για τό αντίδωρο

Αντιδωροθήκη 18X13 cm,
Τιμή: 5 €

4

2 νέα σχέδια φάκελλοι
για το πρόσφορο

θήκη για την
σφραγίδα
του προσφόρου

5

ποδιά για νά την φοράτε
μόνον όταν ζυμώνετε
πρόσφορα

ΜΥΡΟ ΜΕ ΑΓΙΑΣΜΑ

Εὐλογία ἀπὸ τὸ ἁγίασμα καὶ εὐωδία ἐκλεπτυσμένων ἀρωμάτων *Νάρδου Ἀγίας Μαρίας Μαγδαληνῆς & βυζαντινοῦ* διαχέεται στὸ σπίτι σας ἀπὸ τὸ ἐκκλησιαστικὸ ἄρωμα πού φτιάχνουμε στὸ Μοναστήρι μας. Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ τὸ βάζετε στὶς εἰκόνες πού ἔχουν τζάμι, ἢ νὰ τὸ προσφέρετε στὴν Ἐκκλησία στὸν Ἐπιτάφιο. Τιμὴ: 4€

ΜΥΡΟ ΜΕ ΛΑΔΑΚΙ ἀπὸ 40 Ἅγια Εὐχέλαια πού ἐτελέσθησαν στὸν Πανάγιο Τάφο τοῦ Χριστοῦ μας.

Τιμὴ: 3€

νέα εἶδη

θήκη γιὰ τὴν
ιερατικὴ στολή

Διάσταση: 88X88cm
Τιμὴ: 80€

1

2

3

σεμὲν ἄρτοκλασίας

Διάσταση: 88X88cm
Τιμὴ: 80€

κεντημένα ΦΥΛΑΧΤΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ πού περιέχουν πολλές εὐλογίες

Κάθε χειροποίητο φυλαχτό περιέχει
μέσα ὅλες τίς κάτω εὐλογίες:

- Βραχάκι ἀπὸ τὸν Φρικτὸ Γολγοθᾶ.
- Ἀγιολουλουδο ἀπὸ τὸν Πανάγιό Τάφο.
- ἀγνὸ κερὶ ἀπὸ τὴν σφράγιση τοῦ Παναγίου Τάφου.
- κορδέλλα ἀπὸ τὴν λιτάνευση τοῦ ἐπιταφίου τῆς Παναγίας στὴ Γεθσημανῇ.
- Μύρο ἀπὸ τὸν Πανάγιό Τάφο.
- Λαδάκι ἀπὸ τίς ιερές κανδήλες πού καίνε στὸν Γολγοθᾶ καὶ στὸν Πανάγιό Τάφο καὶ στὰ ἄλλα ιερὰ Προσκυνήματα.

τό φυλαχτό τῶν
Ἱεροσολύμων
σέ μπρελόκ γιὰ
τὰ κλειδιά σας

Ἀγνὸ Κερὶ

ἀπὸ 100 % γνήσιο μελισσοκέρι
σέ συσκευασία τοῦ ἑνὸς τετάρτου. Τιμὴ 5€

Ὁ μικρὸς τῶν
Ἱεροσολύμων
μέ τὸ χῶμα ἀπὸ
τὴν Ἁγία Γῆ μέ
βάση γιὰ νὰ
στέκεται.

ΦΥΤΙΛΑΚΙΑ

ἀπὸ μελισσοκέρι

Δέν καπνίζουν.

Συσκευασία μαζί μέ 2 καντηλιήθρες

μοναστηριακό θυμίαμα (λιβάνι)

Ένα από τὰ δια-
κονήματά μας
εἶναι ἡ παρα-
σκευὴ θυμιάμα-
τος πρώτης
ποιότητος στὰ
ἐξῆς ἐπιλεγμένα
καὶ μοναδικὰ
ἀρώματα:

- Χερουβικό
- Γαρδένια
- Μύρο
- Βηθλεέμ
- Ἄξιον Ἐστί
- Μύρο τοῦ Σάρωφ
- Νυχτολούλουδο
- Ἀναστάσιμο
- Ἀγγελικό
- Ἄθως
- Ἄνθος Ἑρήμου
- Βυζαντινό
- Σταυρολούλουδο
- Φούλι
- Σύπερ
- Τριαντάφυλλο
 μέ κεχριμπάρι

καρβουνάκια

σᾶς τὰ συνιστοῦμε γιατί ἀνάβουν πολὺ εὐκόλα
καὶ διαρκοῦν. Συσκ. 5 τεμάχια **Τιμὴ: 3€**

Ἁγία Γραφή & ψαλτήρι

Ἡ Καινὴ Διαθήκη μέ τό ἀρχαῖο κείμενο καὶ τὴν μετάφραση τοῦ
Τρεμπέλα μέ δέρμα καὶ ξύλινο κάλυμμα, δουλεμένο μέ τὴν τεχνικὴ
τῆς παλαιώσης, μέ ἀπεικόνιση Βυζαντινῶν εἰκόνων τοῦ Χριστοῦ,
τῆς Ἀποκαθλώσεως, τῆς Σταυρώσεως & τοῦ Νυμφίου. Ὁμοίως
καὶ τό Ψαλτήρι.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ 2012

Έκδόθηκε καί φέτος τό νέο Έημερολόγιο τής Έιερᾶς Μονῆς μας γιά τό 2012. Εἶναι ἀφιερωμένο στούς ἁγίους Νεομάρτυρες. Εἶναι ἐπιμελημένο ὅπως κάθε χρόνο γιά νά τό ἔχετε στό σπίτι σας, νά συμβουλευέσθε τίς ἡμέρες τής νηστείας καί τίς ἐορτές τῶν Ἀγίων μας. Θερμή παράκληση νά τό προμηθευθεῖτε γιά τό σπίτι σας, ἀλλά καί ἄν ἔχετε τήν δυνατότητα νά πάρετε γιά νά διαθέσετε σέ γνωστούς καί φίλους σας. Βοηθώντας στή διάθεση ὁσων περισσότερων ἡμερολογίων μπορεῖτε, βοηθάτε τίς τεράστιες ἀνάγκες τής Έιερᾶς Μονῆς μας τῶν Ἀγίων Νεκταρίου καί Φανουρίου. Εἶθε νά ἔχετε τήν χάρη καί τήν προστασία τους.

Μπορεῖτε νά τό ζητήσετε στό τηλέφωνο

☎ 26340 - 44391 (9-2 πρωί 6-9 ἀπόγευμα)

Κάθε ἡμερολόγιο πού διαθέτετε εἶναι ἓνα λιθαράκι γιά τό σπίτι τῶν Ἀγίων μας Νεκταρίου & Φανουρίου κι ἐκεῖνοι θά πρεσβεύουν γιά ἐσᾶς καί θά προστατεύουν ἀπό κάθε κακό καί τό δικό σας σπίτι.

ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΕΥΤΝΩΜΟΣΥΝΗΣ ΣΕ ΟΣΟΥΣ ΒΟΗΘΗΣΟΥΝ ΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ ΜΑΣ ὅλη ἡ σειρά μέ τίς αὐτούσιες προφητικές καί ἐπίκαιρες ὁμιλίες τοῦ ὁσίου Γέροντος Παΐσιου τοῦ Ἀγιορείτου

Ὡς ἀντίδωρο τής ἀγάπης σας, μέ κάθε δωρεά τῶν 50 ευρώ σᾶς ἀποστέλλουμε 2 cd τοῦ Γέροντος Παΐσιου, ἐνῶ γιά δωρεά 100 ευρώ σᾶς ἀποστέλλουμε ὡς δῶρο εὐλογία ὅλη τή σειρά μέ τά 5 cd μέ τίς αὐτούσιες ὁμιλίες τοῦ Γέροντος Παΐσιου. Ὁ εὐλογημένος ὁσιος Γέροντας μέ τή φωνή του καί τά λόγια του θά σᾶς ἐνδυναμώνει ψυχικά καί πνευματικά καί θά σᾶς γεμίζει δύναμη γιά τίς δύσκολες ἡμέρες πού διανύουμε.

Θερμά σᾶς εὐχαριστοῦμε. Οἱ Ἅγιοί μας ἄς εἶναι παντοτεινοί προστάτες σας.